

كتاب الفصل كتاب الفصل

محمد بدر سائل

صيحة فاعل لوزع عالم المعرفة مع المعمول المتقد
حاوى الفروع والأصول حضرت مولانا مولى مفتى
شحيل سراج اللئك جعل الله تباركه مأواه والفراء من شوا
بعنده محبته وتقديره لا كلام

إنما أمرناه إلهاً وإلهاماً منك سيد المرسلين محمد بن علي بن أبي

بسم الله

الله رب العالمين عبد القوم ببركة كلئذ ليس كوارث
مقطوعة وفتحت درجات طبيع

پاکتہ نہ ادا کیک، مرت تے نہایت کامیابی کے ساتھ ترقی کرنا چلا آئی تو امراض میں سرطان و فن اور ہر شہر کی
سیدوں کے مابین بحداکشی برقرار رفت و ملائیں اور جسے زیادہ توجہ اس پر کی جائی تو کہ جان شاک بولنے تجھے کیوں
خوشحال کا ذخیرہ موجود رہے۔ چنانچہ اس خاص الزمام کی وجہ سے اس کا خواص کے ساتھ دار خود موباہی ہوں اور فتنہ
خوبی ازیزی دوسروں طرف پر تھوین کرنے والے کارخانے بھی ان کیسا تھا امکانی خشمگی اور کھلابت و رعایت سے
بیش آئیں اور اسی میتوں میں چند رہنمایا پڑا و بعد یہ علیم مکار میں دفعہ میں وضیہ اور کارنگ طلباء، وشا یقین
کیں۔ سہکر خربہ تجسس فوٹین دنہ کچھ دلوں باجھ پھر خیل کتب بالکل نہ دینگی اُرتکاف افسوس لٹا پڑے کہ

نام کتاب	نام کتاب
قرآن شریف معاشر قریبی مژہ ہدیت بیانی	اشبل عکلام من انبات مولود و مادم
خوشخواہ خورہ، چانپ، خانقاہیں علی صاحبہ بہادر و ہرا	پنڈا بندوقت القت صرفت مولانا شاہ عبدالخان
خانقاہ ساکر دشمنی کیست پر فتح حاشیہ پر رسم خط	خانقاہ اور ہر طبق اپسے صاحب انتہا میرزا غفرنہ صاحب
مولانا اکبر العادم عبید درود و ہی باعث آزاد	عمر قدس سرہ محمد دہلوی کی تصنیف کے ہے
قرآن شریف مرتضیٰ علی قلم ترجیہ اور درود شاد	قریب شریف نہایت جانشناختی سے دستیاب ہوا
رشیو الدین صاحب تعلیم کالن حاتم سلطوب عقوبی مجدد	بیہقی تاج جنیل خانہ دعوام حسپوار یگانی تصنیف
زنجبار و تفسیر عزیزی پارہ شاہ کلستانی قریبی	حکم الفراہید السیفیہ در مدار انبات علم غیب
زنجبار اور تفسیر عزیزی پارہ شاہ قریبی	مال مول ایمیل میرزا مولانا شاہ محمد عبد الحکیم جنہا
تفسیر نور میمین سرہ بس شریفیک اور دو	شیخ الدلائل صاحبہ کوہ مختار کی تصنیف ہے
میں تفسیر کا ختم عمدہ تصنیف باعث آزاد	در تحقیق الحجت بیباش سید احمد صرفت سرہ کالاش
د اہم الوالع نجیفین زنجبار اور درودۃ الانصیفین یہ	لمر
کریم عذل انصیفین نہایت شہور کالا کارجہ نصیت	النوار الالائقیا زنجبار اور تذكرة الاولیا
در تحقیق صرفت شاد فرد الدین عطاء نصیف کا	دوسری تحقیق ایکی تو اور جایا اشعار نوری الالا
در تحقیق ایکی تو اور جایا اشعار نوری الالا	زنجبار اس تاذق کے لئے ہے
عده اکمال الدین اور پر کتاب و غلط میں بست شہور زنجبار	زنجبار اس تاذق کے لئے ہے

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَسَبُك رِشادِي مَعْظَمُ حَدَاجِي حَمْدُ عَلِيِّ الْقَوْمِ صَاحِبُكْ جَرْجَسْ كَلْكَاتِي مُسْلِمِي مَكْرَزِي



باختصار كفرن حاجي محمد فاردين محمد الله العسرين بن حاجي محمد يعقوب جرجس غفور

مَطَاعِنُ بَيْرُوْتِي بَرْ وَمَصْبُوح

جاچز کے کارخانہ سیر تھمر کی نگرانی میں ایک جلدی مکمل تحریر کی انجام دیا گی تو اسی کی مناسبت سے اینا ایک جلدی مکمل تحریر کی انجام دیا گی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اکھر نشاند امی صرف غلوت انحصار ایمان و غلوت این بسیج الاعقاد والاذعان و اصلوحته و اسلام الاتمان
علی نبیه مبلغ امره و نبیه والا قسمان علی آن و صحیح صادر للملکیة والا تیهان خافع الشداج و همه عنده
وزن الانصال فی المیزان آما بعد بینه ایوف ای باطن مثل ای رای سراپا ایوه محمد سعد العبد العظیم
عشره اخیاه خدمت صرافان نقد و معانی و صیر فران خواه نکته دانی اتماس رسید و کاخی هم شرک
این ناقص لفکر ملکام روز بالا سلطنت گنویش آنها در پیران اسلام خود و رسک نشیان آنکه
در پایه باصره و عتبه داشته باشد از ایلان هم و مخلصان سخ قدمشیخ نوبی فضول حمل تالیف
محمد آکیر الادمی معروف بقصوی کیری پرداخته ای همچنانش لوازمو و احوال وصول من
شرح القصوی شناده بود و قبل از آنکه آنها بیش باز راه خانه لگنار ببعضی از دوستان سیم و
صاحبان طبع سایم خبری او لکش ام نطبع گردانیده هم و خوش باشید شتاوان ذین سازنده که ایا هم
بپذیران با دو صور خواست بخیرانه جمعیت خار و دستان ای هم کم است و کان عقده پر وین خلاص کیشان
با اتفاق چون نبات نغاشت ششگر در پهنه که بنا خیر و بیرونیه و ناقص از قرضم ت اینه بر کس قرای اجزا
سطوحه هایی داده ای سوده ناتمامش بجا ای گیر نشیش و پر پیشان و در زلوجه فهول و نسیان افتاده
آنکه سخندر که حلال تها عدل نهیز باصره و خود کی ببعضی از ایلان بقیه ای سیف شاهزادی
نمیکشند و نمیکشم و نمود حسنه خلیلیه بخشند از قبولش مصون وارد و رقره فضولش +

الحمد لله رب العالمين وصيانتي از باب نفت بعيلات مختلفه آراءه فلذ جنبي سکر فران جمل
 کسی باشد و ترويجي وصفه حبله که اقصده تضمیم و عدو صدراع غسلی که بقابل از نفت بزنگنه شیرمه ولات
 شد و همین معنی است شکر انواعی و قشیش چه فرموده و قشیش شکر فران و القبرستین افتسن عومن و میوه
 جانیکه حمر مقادله نامت زبان باشد و هر دو ماده و جانیکه نربان باشد بلکه بحاج و دیگر غیر است
 نحمد و جانیکه نربان بدون مقابله باشد و همیشة شکر و آف لامون براسته است عین همه مخا
 عالی و مخلوق بحقیقت مادر است آبرای علیس اینچنان بہشت یا برآحمد خانی شیر قوی عالیه خار
 اسخور بهدند اتفاق احمد و اجمع خلقه که احمد و رضاه یافتو لام برازی و تقدیص معنی حضرت کلی و مائمه
 اکثاف باعینی تعلق سلطانی کلاغی و اشی شرح خصوص اصل لله و ائمته و تحقیق افظاع الشد و شرح
 تسمیه گذشت تدبیر و دصل صدر است معنی پوشش کدن یعنی خیری لزمه منع بحر کمال او
 رسانیدن و صدقش بر ذات خدا و مذکور و اجتناب بخوبیها نه است از قبلیں یه عدل اکثاف اکثاف
 باعینی احمد کمال است عالی ذلک الحنی بشیر مألفی الدارک از بُلْه و ملکه خدا و ملکه خدا و
 والغافر انتها و انجام بباب نفت و تفسیر معنی مصلح و عذر برآورده از نزیر راجح است معنی کوچه
 اما نخفت ابت عینه احمد کمال است کما قبیل و معلم ذلک مشاهیره فی قول صاحب مجعی البخار
 هر امام فاعل هر یه احتفت مشهداست مثل صعب معنی مالک حضرت مشبه اگرچه از فعل عینی
 نیاییا ماذ مرارات اهل نن است که چون یخواهند از مقدمی حضرت مشبه اند در باب المذم مردو بنا
 سیانند کلاغی ارشاد و اعقل اسلامیه این نقوی و اخوی و معنی موجود و سید رطاع نیز گفته اند و تجنب
 این آنکه کلامی التهدیب للانبهری و صاحب مجعی البخاری آرد و معنی الک سید و هنر و مردم و ستم
 و غم آمیز و افظاع مشتاب پوری و قوه برجی میگویند اطلاقش بر دون احضاف مخصوص نیلت او تعالی است
 و صاحب مجعی کویه الایله و مذکون در حال اضافت بر پرده و نیز اطلاق کرده شود مثل ارجح
 ای پویکه درین الدار اند اند کلامی التهدیب جنیانکه بخلافه ندقاعی الطلق روز و شب و ایامیه العالیه
 و زیگمه میگیراند که حضرت مصلی اللہ علیہ السلام و آله ایضاً ایضاً و مکرمین و لیقان سید عی مولانا ایمیه همکو ایمه کیمی

کذافی الارشاد و امشائی روحی الى بیت اذکر کی عندر رہا کہ دقول حق شنائی بحیر عرفت برگان است کذافی
المحجع العلایکی حق عالم فتح لام مصلح بنی بالعلمہ الشیخی است چ فاعل لفتح علیین معنی مطیل ہے باشد مثل
خاتم معنی اذکرہ و قالب معنی ایقاب ہے ہو عرف عام عبارت است اہمیت حاسوئی اللہ علی ملے
ذلک قول تعالیٰ قال فرعون و ماریہ السیدنی کیان ہے السررت والارضی ماہنما کذا فی الشیشا پورتی و ہر
حصہ زاریں نیز رفتہ اندشل عالم فلاک و عناصر کی ای الارشاد و فرمی لازماً فرور و لازماً عالم زیر و گیر
میگویند و تساہبت در ہر دو صنی خاہر است چ ازین عالم میگھلاؤ و جنہاً و احمد و جود صافیش داشتہ
پیشو و هر دو بعضی علم معنی علامت است الف لبڑی انبیاء زائد رہا اند و چون عالم مکوہ ہو جود و اجب
تفالی علامت است اندیہین سمجھا مسیدہ مشدہ و تراوین عباسی و بعضی گیر عالم عمارت رہا کہ جنی
انس یعنی زو طی عقول مدنی عالم عیناً پوری گیر در گیج ریخت حقیقت است اعلیٰ معنی ارکو شمشون غیر بیان
بالنفع است و زرد بیٹھے عالم عبارت از نفس انسانست بیفع از خاست کہ اور عالم صغری ہماست ذکر کہ
چون بہنگام تصویبہ عالم بزر و ماسوی الشد و نفس انسانی ہر سو میگردلو یا خود شر عالم است کذافی ای پیضاوی
اللیکن این ہر دو صنی خیزی کیے ازین ہر دو درین تساہبت اسب نہیں ناپیدہ والاقولہ داعالیہن کیلئے مکہ بہر کہ
ذکور است کہ رفتہ جو جنی باہوا یا یا و یون کہ مخصوصیت و می معمول است بر تقدیر یعنی اولیٰ عبد اشرف
اجزا و اعدیا تغلیب است کذافی ای ای اور می اگر لو میند چون عالم معنی صبح ماسوی شد رفتہ خوارج کو رہا
چہ معنی دار و جو ایش ایک عالم عبارت از قدر شرک میان شیخ اخیار میصل حاضر ماسوی ای دشیت جمیع
اسواد فرمی لازماً فرداً فرداً شرک ہمچنان جنی و بیت داری و عرضی فی جمیع دشیت عالم اغیر ای ہر ای دو
دیروانی بودہما بچایہ لفظ عالم کلی است کہ ای فردا و دو جمع کلی شمل انسانی افسوس صح انسان فی عالم از رست از جی
سلہ و جو ایز تفسیری ای دعا لاصیڈا ایک دامت خلاہ مار او غل نستہ دا ایم ای دعا صست شل خواہ ہمیرہ ملیں ہے ہواز عالم زیدہ
اکہ اسے سلے ایسی بھروسہ دامت ای دعا کقدر شرک نستہ دیہما انہا ملائشیں ہر کیس از اخیار دعا صامیں
کش طلاق انسان بھی بفرمیتہ بر مدار است لازماً کہ اخیار میں مدد شکل لفظیں و دنالی فون واد و موضع دعا ص
قویی است خاریں کذافی بعض لمحات لاحر بھی حد مدد شکلہ پہنی اگر عالیہن میہلر فنا عذر ای ای دعا و دو شستہ
اوغیرہ مناسب نہیت و اگر ہر سو دوی بخول ہارہ اندہرہ و ممنی ای دعا صب نباخن کہ لازماً دعا کقدر قدر ۱۶۰۰۰

گلرایم جنح عالم پیشی دادا و مرا اذان دو می‌گهول است که می‌باشد اعقول و علمی فرادانان خصوصاً بر طالب
ایقیل شخص بعد تیم است که قدر تعالی تغزیل اینکه و این راه ابری شرافت و عظمت اهل علم و دریس نگر
طلایه عالم عظمت و شرافت اهل علم از این که دانست خود را و انسان پا علم من نه کرد. گراند و المقدمة صاحش
صلکه اینجات غلش و او اتف شد و این لفظ آن تم صدی است اند اعمول علمن صنکی واقع شود و شترک عطفی
نحو محمد الدین حب امشی و تابعین ایشان که اینها مشهور بین چون منوب بحدا اشده برادر است که در کلام
الله بود یار کلام زندگ مرا اذان رحمت است و اگر منوب بحالکه باشد تھفار و اگر منوبین بوده عاد و آنچه
و ترمیم اینجات از این الاخری می‌گرد و اگر از طیور و هولم بود مارفع صحیح است و چیزی در زما به می‌گوید
معنی سلی لغه عذری و سلام است که حق اینحضرت ایشان راعظت خشند در دنیا با احادیث که درست
اسلام و عین شیخ بودن برای مستعد تضویف ثواب اعماق و شترک بخوبیست زو بعضو عظیمین بین
مخصوص برای عطف، و اولاده اخیر که شترک است و معانی غذور و کاذب است ای صاحب الغنی و از خاصه
که این این میخواهد اصلیه موظوحه للقدر الشترک الشائعة المذهبة و چو این اعشار اصلی اصلیه اینی و معنی این
اختلاف امامی و گیرست کل زن شرک گنجایش احتمامی کان نسل و کوت افسوس بیان و شهرت ارومه عطفه
در شرح اصول می‌آرد کتب این اصلیه والکربلا و کذا الحجه والمشکوة والربوب بالا و الکشیم جامی و اقری
نه کلمات باقیم باش ای اواید ادا صدیفت ای شترک بالا فتح حملی و عیاث الدین هر چیز عطف
سیلوی آلف این اینیه فان کاسته شغلیه من یار بخوبی کشت بیار و ای
کل زن است کانت ای و فیما عن ای ای ای ای ای خیره بالا آلف لانه اتفیا سو و قد کتاب عصلوه و ای ای ایه بالا و الکشیم
ان ای ای و قد کشت که ای
نظم می‌نویسد الفهارس بایه ای
له یه و هم جی هاست. شیوه های ای
شترک است. و دستوره میله بیان ای
الکافی عیار صفاتم و خیانته سالمیم بیان نظون دلیل ای ای

در رحم الخط خواهد علی تزوید و رسول نعمتی مرسول است واحد طلاق انسان بمن افضل الخلق است
الا عالم و سکایه و شریعه صوره و بنی عاست ازان کتاب فرمیت نوادشته باشد یعنی نهاده به پسر
این شفته و بجا هتر بیان تعالی و ارسلنا فیک من و ایلان ایم صرح بر این اصل لله اکبر فی حس خوب
از پسته مدار فی قریب و حضرت آدم معلم اسلام صادق یعنی آیدزیله حضرت ایشان بیویت ای اخلاق
نیواده اندیکه خلق بعدیت ایشان بوجود آمده کوئیم قولی خلیع تعلق بیش فیت تا اشتباه مذکور
لازم آید بکم متعلق است به میخ ای اعلیه تعالی بیعت است و تربیت های بجز و مفتشر فرمیت
ایقی مادره نجاحاً عتر ارضی نهاده شکل فقریش کلمه اعلمه رسول اعلی در فی الحدیث صد و سی و ده
ما عدو و کتب کی صد و پیکار کمی ای بیضا و منی الکشاف غیرها منزه بر یک رسول کتب حدود و مصحف
عدمیه نازل گردید پس از نزول کتاب رسپرسول الزم است که اقبال عضم نماید که اعلمه کتاب از اهل
رسولان نیاشد والامر بالعقل کل عرف و اکنون شریعت جدیده رسپرسول ضرور است که اذهب
الی عضم لازمه آید که مثل ضریعه کمیل علیه اسلام رسپرسول نیاشد زیرا که اولاد حضرت ایامهم رسپرسیت
ایشان پسند و شریعت جدیده نمی داشته صرح بر ایقایی بیضا وی تخت فی اقامی و کان رسولان
نیاشد شاخ موافق در پیش میگوید معتبر رسپرسول صیت کتاب است اگرچه نازل بر نشده باشد پس
یحتمل کتاب پیش رسپرسول متد و بوده باشد اگرچه نازل شخص اعدیو را آنکه مر نازل شده باشد شکل
رسول فایده که رکه و مدینه و بار نازل گردیده و بین تقدیر تخصیص شخص اعدیان که بیش عنایز رسول اول
باشد نیکیت مخفی نماند که این رسپرسیت ایقایات عقدی محض است و احتمال مقابله روایت کفا است
نیکند و مذهب عصر از کمی رسماً فیت تحدی بالذات و متغیر بالاعتبار والغمود نیزه را برجست که لفظ
رسول و ارسلنا و ایم مفیل این معنی باشد در حق و می وارد شده است رسول است و این بسته
که لفظ این رسپرسیت در شناسنواره گردیده باشیست و از خواست که علامه نقرا این رسپرسیت
یم تشییعیت این قبول نیا ای ای مساوات گردیده میکند و قوای تعالی کوئی حلال نهاده از این اینجور
سلطه ایم فروی ای علوی رسپرسیت ایقایات عقدی محض رسپرسیت ایقایات عقدی محض ای ای رسپرسیت
به ایشان رسپرسیت ایقایات ... من نویسنده قدریم ...

میکند هر چهار عالم است از زیبی که انسان فرشته هر روز شامل است تا ملائکتی که کنصولت بالسان
و مولای این سخن است قول تعالی که ان مولانا بیان و تزویجه نبودن کتاب شریعت جدید و دینی مفهومی نظرت
برین اتفاق پیش اینها برین باشد و اتفاقی نهایت مخصوصی و در سراسر آنحضرت برین احمد صدرا که خود روت
حضرت ایشان بجزء پیش است و اتفاقی نیز در فیض معرفی مبالغه و کثرت میباشد و اتفاقی نهایت
طلی می آردا و حمد و حمایت مبالغه شفاقت با انتقامی هم رای مبالغه حمود است و در احبابی مبالغه
جادیت و آیه لغظاً ایشان مخصوص است هر لشون را بسیور آن که در صلایح و بیان تصریفیں اینها دارد
پیش از این مخصوصیت و نزول ایشانی سرگردانی میباشد اول با تحریک بدلیل تصریفیں اویں مخصوص
بهر الموقوف عند اکتوپرین قائل ایشانی سمعت اعترافی فصیح ایقول ای وادیک و ای و ایمیل کذا لعن عن الاصحی
و ایشان ای عذر ای قیاس اول است زیرا خلاف تباشی من هب لحنی آیا ای ایل میباشد و تصریفیں
باشد که ایل علیه قول الاعازی المذکور را که اعضا و محققین مخصوصیت تصریح کرده اند مثل فاضل جمیع و بمنیات
حواشی طول بگوید تصریفیں ایل فی تصریفیں بروایل ملی ای ایل تقدیمه بعنوان و دادا ایل فضیل و لال
رایی ایل بدل تصریفیں بیکویں الف بهل جزء مبداء ایل ادیل علیه شستی بظاهر و شفاقتی مخصوص
کسر الطول بگویم فایل در تغیر الالام الالام شستی و مثل صلاس ای هر زنی که تندیسی للغات میگردید
کمال بیاعباس و محمد بن سعیل اختلف انسان فی الالام فقال طائفۃ الہبیت تابعہ قابوکات او غیر
قابوک و ایل و قراته تبعاً او غیره تبع و قاتلت طائفۃ الکافر الالام واحدہ آنچه بالالام زد حمفریان هنکا
لهم ما وکیو لمح نیزت الشوب اثرت اذ اجلت اهلنا قال رئی فراهن ایشانی فی تصریفیں اویں ایل و لال
قدریات تکی العزیز و صار آیان و الالام ایل میعنی اشتی بجهة تفصیلات ذکوره و لالیک شجاعی وارند
که ایل تصریفیل سرت نکل که تصریفیں اویں می آید و مولای این سخن است فرق کمک میان آن و ایل وجود
حدیثیة ثابت شده اول که اضافتی مخصوص بذوی احوال است پیشان شوابی است و صن
نهایی مکانی مطافی و حرفاً ولذالله ایل میخواهد کیمی و کیل المصلح ایل زمان و آیل اعلو و اسلام و آیل التجارۃ
لله در و ایل شریعیتی من الالکر سه و من ایل سه فوراً میشه قده میگارد ایل ایل و میباشد

مستعمل نشود وخلاف اول نهادم که ملائی ساخته است افضل بجهیزی این القاعده علی شرح تأثیرات خارجیه علی این المدحه است
شرح مداینها محله است فرق تا لکین صاحب قاموس می آورد این اندرو جعل ادیاره و دفعه ام اگر اینها ناشی از
از سیان ذوبی العقول مخصوصه کورست اند آل خاطمه سیوره و بخلاف اهل کذابی نسیمه و ساخته
الفضل اچیچی ممکن است انسان ناشی از سیان ذوب فخصوص با اشراف و ارباب عظمت است و اند آل حا
دان حجام نیاید و بخلاف اهل و همانی که هم اکنک اضا خشن سوی ضمیر غیر مستحق دنیا و اند
در کلام صدیق زاده قدر احادیث بطور ندرت دیده شد بلکه نزد کسانی و مخاطن ابو بکر زیدی معمور
لکین حقیقت کاست که اینها ناشی ای سبوی هضم در کلام عمر ثابت است چنانکه غاصل چیزی در نسیمه ای
از مرادی شرح الفیه نقل کرد و حق بجانب دست امداد وی هم افسح انغرب بجهیزی شرعاً علیه وسلم
آل کل محسن حقیقی ای يوم لقيته رواه التمامی نولله کذابی آسمانی و این حقیقت ثابت شد که قتل بعض
شارعین اضافت آن سبوی هضم در حدیث نیامده ملاحظ است اگر پسند چون اینها ناشی اآل مخصوصه نیست
وارباب عظمت است با بدکه تصنیف نماید زیرا که تصنیف دلالت بر حکارت کند جوابش اکنایین لالات
علی الاطلاق سلم نیست بل عکل که این تصنیف را عظمت باشد و بر تقدیر سلیمان از حقدات آن حقیقت
مضاف ایه کان که عکل هم مقصود است لازم نمی آید ولور فضنا پرس حکارت هنچ چه منافی عظمت نیست
نیست زیرا که عظمت مرا تمداد و هنوز هما متعلق به لفظها و اما با اعتبار معنی ران بخ نهی است افضل
میعنی ایه ای دهوند بدب خابرین عبدالله و سفیان التوری و همان رعیت صحاب اشاعی و المرجع
عن النبوی والانبهه دفعه من عساکر و بنو اکل طلبیه یهونه رسید الشافعی جو تمثیل ششم عقده و میر غدیر
اما اما الا عظمه و عمار بعض ایه الکیت پیاره از ازواج و بنات و داد و آن حضرت واولاد شان من و عجیبیه دهد
چشم ایه بیت بجهیزی اول صد ایه سبی است بوقتی مصلحت آن بسبی انتقام ایل پیکر کوہ و صدر

مال برآل بسی حرام است صد قدر اعلم که عبارت از تقدیر و تطهیر است، برآل بسی او که علامی راستین و اولاندار و حانی او نیز مراد باقی می‌گردید تاکه درک برآل است و پیش از مخاطب خواهد بود، اما این مخاطب این متن را خواهد شد، لیکن مثلاً آن می‌گوید: **لعلك ينزلن عالمن** و مثل آن و مایند دیگر مخاطب تحجه شده و تقدیر از وفا حق عالمی، فرو لایه و عالمکه الله عالی عالم، برآل برآل خود را اوران مخاطب دعایه دهد یعنی **لعلك ينزلن عالمن** و مفعول غش از برآل آنست که پیش خوانند کان این فتن که مشیر اخذال را و لوس، باصل جهانی و لایه نفسانی همانند امر به غایم تمام که از صفات رو حانی سرمه بسبد، مدم نهاده و هادئ نهادیت شاق ای اند نهاد اعتصم از طبقه از تهمه پیون اول اذ اکتهد به برآل این اینست یعنی درکه تکام ساخته و دیگر آن داراشد و دعا برپا برآله تغییر لفظ و رگوی شان، فرو بجست که شکر بین عالم پیشیده، هرچنان وارد که چنگش عاصل

نیست داینجا: **بجه الله ينزلن عالمن** به همکه دعا بجه الله برآل پیش است و از این از زماناً خاصه ایک دعا، در چندین در شروع عالم نیاید که از این دخلک از صیغه ماخی است، **ما اینجا معنی می‌نماییم** ترین اتم رسم بحیره مخاطب، **ما اینجا معنی مخاطب گردیده ای** و تضمیم که **دیگر جهانی** عظام از خود غلط نظر ندازد، برضمها رخ در قاعده هدایت بعد موصولی دنیه هفظ جهت کلی + در زیر هم شرط به عطفه هر دو داشته و دعا + و آنچه از ای دلیل ای و سیاد، و لازم تقبل اگرچه همچی درست نهاد است **برآله** که فدا ولی و آنکه است زینی ای ایشی با خمار حضرت: **و لاله لکه که کو کو** یازان و همثواب اند **شتر** ای ای عفن الهوس، شتر **لکه کب ایزارگان** ام که بعثت فی قصو و قبویست دعا ای دلکه **لکه** سرو رای ای طرح **لکه** علیک دعا **لکه** ای ای خصر است **لکه که کو کو** ای کو سند داشته، دعا دیگر که کرو اسیدا باید یافته باشد و گزند و چنین **لکه که کو کو** ای ای علیه لعنه ای در خود یافته باشد و **لکه که کو کو** ای دعا دینام **لکه** که دختر ای ای زیر بدن جهنم ای ای طبل همراه و آن مسنده در السر و قدره

لکن بیوی علی الاطلاق بعید تعریف نیست لیکن چون مراد از علود برخواهی همچنین است که مخصوص
پروابح فاعلی است پس این ترکیب خاصراً همباشد و بعید تعریف نیست و محل آن فاعلی در برخواهی
حال باشد و حرف تقدیر از وارث حال نهی هست سه مقدار فرض کرد و شورکه کلمات عربی به
قسر بود باید و انت که قسم و صفت دفعه باعشار لغت متصاد قند و باعشار اصطلاح متقارن
معنی اینچه جزو ذات مند بوده است کی با هم بذلتیا به ممتازهاش آنالا اثواب خوانند و آنچه عرضی است
باشد آنها را اندیش گویند و آنرا تیاز بینی زنایه است باشد و بینی بعرضیات آنها را قسامها مند
لذا شرح المطلع للاصنافی فدا به الامر المقرر عند حجم لیکن ارباب عربت در بسیاری از معنای است
کی این معنی دیگر نیست و فعل حرفه، اسم بالکسرخواه ام مصدر فعل بالفتح مصدر است که احقة
التعارفی و بعضی مسواریه مصدر بگویید فی القاموس الفعل بالکسر خرکه انسان و کنایه
عن کل عمل متعدد بالفتح مصدر فعل کمک و فعل اصطلاحی ذکر بیانش خواهد آمد اما بجهت فعل
مسکونه که تضمن فعل این نیست معنی حدث و میمه و می اطلاق علی اینکل با اسم اینجذب
و تجذب احمد در سیم الشنیده است نقش کوچک و بیرون در حمل بخیه بحرف است و انت حرف الودی
معنی کنایه رو و وچون حشره در کلام امسک و مسند به میم و بر کارهای قلع و بنود لذت اول احرف
لزیند اگر ویند احمد را بوجود نترکش بر حمل پر از اغفل موخر کرد و نه آتش بگیر سر نیان بجث اینکلمات
آنچه است اصریف بنا یافته و حمل در قصیر فخل است و علیت این کلمات و راقسام شنیده است
که کنم و لاله است بر معانی دارند و معنی از رسی حال خالی نیست اما ذات است آنچه است یا آنچه
دارد بر اثر اینکم است و در تائی مثل و پریاث حرشف و هژده جمله اغیار علیه بگذشت فهرست ملحوظ
المذکورة فی شروح الکافریه و غیره را دایین و بجهت این سه کلمات بجز این اینکم شخص کلمات
عرب باعشار مخصوص است معنی کلامها و کلمات عربی است اگرچه کلمات زیانه است دیگر نیز این
قسم خالی نیستند باینی مادر نجاشا اقرضی جواب طلب تقریر پرسی از مقولات فهم است که
مشتمل بر پرسی از قسم صادری سیاسه شد و نجاشا کلمات بر اسم مثل اصادف نیست جواش این

نقسم دو گونه است که نقسم کل بوسے جزویات مثل قسم حوان ببی انسان دار و دم
نقسم کل بوسے اجزا مثل آلسنجین خل عسل و نقیم مکور از قسم اول است و عدد ق نکور
از قسم دو از قسم اول است و از میانیات نقسم ثانی پس عدم صدق قسم بر هر کیک از اقسام
قبایحی نمود اگر گوئی چایک نقسم ثانی میباشد و اجب است که نقسم بعده فرد اقسام عدم صادق ثانی
چنانچه سخنیں برسد فر عسل صادق فرمست و اینجا بررس فرد کیک نقشم مثل سایر حکم کلمات
صادق است پس لازم است که این نقسم از نقسم ثانی نشود و چنانکه از قسم اول نیست که میراد از
کلمات در بینجا مجموع احمد فعل و حق است و آن بررس فرد اهم صادق فرمته کلمات علی الاطلاق
و جواب دوم از سوال اول است که نقسم در حقیقت گل است که صدق بر هر کیک از اقسام
سلع جمع اور دلش شخص برای دلالت بر تکرار افاد است فعل کلمه الیت صیغه موضع بر این
افهام معنی اشارت است به کل اقران زمان داده اینست در فرموم فعل عبار و وضع زیرا موضع لفظی
برای افهام معنی مقرر و زمان دیدن اگر اقران زمان مخصوص و معنیست معتبر باشد متوجه شویم
اسمه که وجودش اگرچه خالی از اقرار کلام زمان نیست یعنی مخصوص و اصل نبوده است پس این
در متعلمل زمان از این دور شده است مثل نعم و بس ریس اهل محمد و زندگ اقران زمان و وضعها
و مخصوص شان است تبرست و اسما کیک زمان در اینجا مخصوصاً است مثل هم فعل و احمد مفعول
اسم تفضیل و اسامی مصالح از قرون فضله اگر گوئی مصنف علام چرا میستقبل از تعریف فعل که نزد میر
متبرست خذف کرده گویند اینجا وابنو شود فعل مرکب از بست غیر مستقله داده است متفق مرکب
از استقل و غیر آن غیر استقل باشد اگر پیچه جواب از این شجاعه گفتن بود لیکن مصنف علام الفرقی بود
له وجواب شبهه نمکور از جانب بجهود این است که اولاد معنی مستقبل تقاضی است یعنی صدق کیکه اس مقلاش چی
است و بر از استقبل معنی اینها فعل است که درین مالت اینست غیر مستقله من جیت از بسط مکار طلاقی باشد
اما باعث عدم مستقلان کل از در راه اینها ادار است قبل آنست که احمد معنی فیک چهارم طرح از خود نباشد بمناسبت فعل فیک
من جیت البحوث را متبیان نمیگیرد بلکه فعل نمیگیرد اینجا اینها اینها اینها اینها اینها اینها
دان اینها از طلاق است و این اینها
و تحقیق المحن فی حاشیه اینها بعض شروع المحن اسند و اسناد مرتداه + + + + + + + + + +

که اخیراً مذکور از سرماق شد و معرفت مصنف باع و مانع است این جایست که لفظ مستقبل نبود
 معتبران یا میک از از صفت مثبتة مراد از امر مثبته زمانه ماضی و حال مستقبل است بکسر الراء و قاف فتحها
 ایضاً اولین مراد خارج شد از تعریف فعل طرف زمان و لفظ زمان بصیر غیر عرضی شاید صبح و شام
 نیز آنکه در زبان اندیشه مطلق معتبر است نه زمانه خاص از از صفت مذکوره بلکن لفظ صفتی مستقبل که دلالت
 برند نامه کشته و آینده و دار و در و غیره هنوز را تیست جو اینکه مراد از اتفاق زمان فعل باعتبار
 دلالت بیانات بر زمان است و لالات لفظی ماضی و مستقبل برگزشته و آینده باعتبار دلخواست
 نه باعتبار بیانات والدیر فعل و فعل برخیمنی دلالت مینموده اگرین در مشارع مفارشت یا میک از رسه
 زمانه ثبت گردیده باشد با اینکه این دلخواست پس با اینکه فعل نباشد گویی نزد اکثر مشارع موضوع
 بگذارد زمانه واحد است و اشخاصی در معنی دیگر بخلاف اینکه دفعه برای هر دو
 مراد است که بحالات واحده موضوع برای زمانه واحد باشد و مشارع رواضع برای هر دو
 معنی مخاطب کرد و بالکنی مثال جدا کارهای معنی استقبال جدا گذاشت وضع کرد که می‌بودشان اشتراک
 نداشند کلام جاده هر دو زمان معاً مستعمل شود بلکن معنی حال با استقبال این حاجت تخلص کرده باشک
 سولانا می‌جامی فرموده اند که فصح برای آنین منافی وضع برایه واحد ثبت است تمامه همچنان
 و الشمام چون فتح الله گشاده اند او یقینی میکشانند یا خواهد گشاد با کاف فارسی و این
 انت و زبان اهل ایان است و بکاف هری تراهمه و اختیار این دو مثال خاص لاضعی مشارع
 شاید برای تفاؤل باشد معنی گویا دری از این باب حلم بر طالب کتاب گشاده شد و اکنونه میتوان
 باشند که این موضع برای افاده امعنی معتبر است مثلاً اینکه از از صفت مذکوره باعتبار
 فعل وضعی نفس ششم آن پر سمه چون مراد از استقبال است که در فهم معنی خود محتاج به گردی
 باشد پس یا میک اسایی از امر لاضفای مثل فرق و تخت و داخل ایمان باشند زیرا که معنی آنها
 بعون مفاتیح الیتم و غیره می‌شوند جو اینکه حمل منی از هاشم مطلق و قریت و تجزیه
 و فهم معنی اینها و قریت بر فهم مفاتیح الیه خاص ثبت است از هاشم مطلق بالغه علی پیغامبر و پیغمبر

و اگر این الگفایت میکند خناک نه مطلق نامه الایتد و روحانیتی مصدق اتفاقاً بس است و
این فهم غنیش محقق انصافاً هم کلی و گیر باشد خود همیشین بصیرة الایکوفتار پیغمبر ایوبی کو زدن
مقدوس و ازین جمله شکسته می‌باشد که لقطع نظر از تعلق برگزینی مضمون غنیش و شاید که
اعتصم با مشتمل این درج خاصیتی آن باشد که بنابراین برآورد می‌گردید ولایتی بر این پایه که با
این در مثال جمله عرضه را ایتد آنها حافظه نهاد اگرچه مصنف علامه شاعر حرف بیان نمود
مشال این چهارم که رکوئیت چون در مثال اصلی که هم بالطریقی مذهب و ماجستی که مثال همانند بخلاف
هر خواهد داشت نیاده و اگرچه این جواہر مثال حرف اتفاقاً باخت دارد این مثال فرع این مضمون می‌شود
و گویی افساخ فعلی قسم متشکله از مثال فعلی برینجا مقصود بود از مثال حرف که صرف همیشی است معلوم
نمی‌شود و از مثل برخود زیر و مرغی کافی و آنها داخل سنتیست ماضی و مضارع و مودود و جهصرانست
که از مثل مترتب باشند و تابعی از تعلق زرایله کلاشت وار و همیشی است الای امراض معروف دائم منحصر
بهرهایم با و از خیر حاضر معروف و همی مطلق از مصنف علامه داخل است و مضارع ماضی این
چیز رحیمه مثلاً و محتلاً افعالیست موضع برای دلالت بر جد و ثابت کاری در زمان آن شده
اینی و از اینکه نایاب نشده باشند افضل طبقه مخصوص است و این لکشی اگرچه زمان مستقبل این پیغمبر به
در زمانی غیر و لای دلایل می‌باشد این فاعل و مفعول همیشی است که همچنان که مادری شد و است
بر این دلایل مذکوره از مفعول برخود معنی صدری هم زمان مفعولاً معرفه پایه است که قیم باشد مثل فهم
آنکه نایاب نشده باشند این پیغمبر و مخدوع و مخدوع در اینست چیزی مشابه است که شعیع از مضارع است
و خود را در این می‌تواند بخواهد این که این مثال پس از پیغمبر و مشارک باشند گراید و پیر و رضا عنده که از
یک داشته باشند و اینکه این شعر ترسیم و مراحت مطلع فعلیست موضع برای دلالت
موضع این دلایل این دلایل مخصوص این مسأله در بر و معنی آنست که مضارع خیر شاه
که مذکوره است در عذر و مترکات و مسلطات و مدد حربی و موقع صفت نکره و قدر و موضع برای
دوالت ای اشاره است که گذار مضمون اینکه بر این مسأله مثل نمایا و با استدلال کایت از زمان گذشت و لایت

برعنى همی کند با تقدیر صدق وضع داخل تعریف مصادر است و بقیه آنند که در مصادر علاوه همی
نمایند حال مغروض است با اختصار آنکه حال خود را داشت. مان غرض کرد است یا آن واقعه زدن را داشت
حال مغروض ساخته و صیغه همی بعد از شرط و خبر و آرچه برای آن است تقبیل ایالت میگند لیکن چون آن
دلالات همی نیست این از تعریف ذکور خارج شده فیز قول ممکن است بصریخ سند عربی که مضری خبر
است بینه حال و استقبال کما هر دو همی با هم و اخواهه از اشتری چهار عضمه شرح الفصل
فاخر و در وحی مصادر ع سند به است اهل فرمیده و پیغام برگشت و پیش از هر دوی
مصادیق در حال استقبال سوی طلاق افقی است که سند باید با همی و از افق طبعی مبنی عالی بنت
از هم و مبنی بقریه سین و سوی ملام میباشد که پوشان ایشان و آن از فقط معنی عالی بنت
باشد لایتم مید لفظ ایان مضید تکله و نیز این بقیه تن افضلی شد و از فقط معنی استقبال بنت
بود عکس از هم ذکور لایتم بجهه و گذشت اند چون برای همی همی سلطی بر موضع ساخت اند برای عالی بنت
بیرون افقی نوع سیار آرچه ایچور استارک باشد و هر کسانی ایشان را مخدوش است آما اول
از بخت ایست عالیش مبنی عالی و استقبال سند سند و علیه مایقال لایم تحدید نمی ایست و تقدیمی
استارک باشد بلکه درین ماغت تا پیش از شاه است افقی که دائر میان ایشان
و حقیقت دیده باشد بحوالی و حقیقت دیده باشند و آنیز بروکه از دوی ایشان همکام آن دل جزئی
آن خروی ذکر که آرچه مسلم است ایشان که در کمترین میزان ایشان رود و گزینی نوع افقی خود را از
تهر را اندیخ استلال شایی هم لازم آمد و در بینه استلال ایشان و افعی غرض کرد و ایستاد گفت
چهاری بود را شد خان ایشان علی استلال عومند و خوار و ایشان که مگر این باید ایشان را مجاز آی
آمال از بخت که ایشان
سله دلیل ثانی است و اندسته دلیل ثالث است و اندسته همی همی در رسیدن قریبی ایشان ایشان
و لام در نهض داریم افقی میگذرد و که در قول قوسه و قلم ایشان موزه هسته بیش از ۱۷ منبر و ایشان

موضوع باشد بل و تحمل که برای کی تحقیقت و برای دیگر چنان بود و هم‌زمان با آن در پیش‌گذشت
 درستقبال و مجاز در عالم پیش‌گذشت و زمانه عالم کمال اختفاء اند و از خاست که حکماً وجودش را
 اکثار می‌کنند و می‌گویند هر قدر که گذشت همی ستداقی مستقبل و زمانه عالم حد شترک و اماعت‌پاره است
 که وجود فی نفس ندارد و الا القسام حیری هدیه استلزم اقسام اسیمه حیری باشد و اینکل نیز محدود است
 است نیز اکتفت لغت زمانه عالم بسبب جزو بالفعل غیر کامل اند و اینست زمانه‌های مستقبل
 که وجودش بالفعل نیز ممکن و غیر ممکن بعد هست و عبارت از این عربیت و شروع بر عرض داشت است
 که بعض ظری زمانه‌های قریب تخبر و بعض از زمانه‌های مستقبل قریب تا زمانه عالم می‌نماید و شروع
 اشکنی واحد قدری معنده و این زمانه‌ای الایض کنات ادا کرد و باشد و بعض باقی و می‌گویند هر یاری
 نه برتر قیقات خلصیه والا از خداوندان برای بعض از کان لاحق احادده ارکان بقیه‌لامن باید و غیر اینک
 من القیقات سوچم هب این طریق که حقیقت است در عالم مجاز درستقبال این نهیب را
 بسیار که مختصین اختیار کرد و اند تعالی ارضی و هموالان تویی این برگان آن نیست که هر کاهه مضمون عالی از
 قوانین باشند صنی عالم قبادی و بله هر شان تحقیقت‌الا کافی اعلام است تحقیقت‌الایضا و اعلان علیق از این بخلاف
 استقبال اکثر مطلع بر قریب همی باشد و اند هم و امر نیز فرسودن و مظلوم‌آه‌فضلی است موضعی بجمع
 در مسودن مخاطب را یاری ای کارکردنی و صدیست اعتمادی لغت دهار احمد و معنی مظلوم‌آی است
 پس در لامن باید و مراد از فرمودن اگتن مطلق است ای اغتن خاکب الک معنی صدیک این فعل بخواهد
 این نه قولیک است قبل از اشده فقط ادعا شدن اینم غفرانی و انتقام شغل قولک است اولیعطفی و قضایت زخل
 امر اشده و نیز حکمک پسید کردن معنی صدیک هکم و مطلب قابل بطریق و بوب باشد یا استحباب‌دی‌ای‌ای‌ای
 شغل تبریز اصلی ای و استقدی اشده و جستار و ای اصل این مقصود نیاشد بکتشمودش تدبیر بودش عکوا
 پاشکم زیر اکاری‌نهاده زور صرف این در در اخلاق است بخلاف اسکان اعمال شانکل و غیر این که ازین تعریف
 سبب وجود این عمل خارج شده گزند کوین این ای اسکان افعال از جنس فعل مشتمانه کلته غیر لغتی بهمین طرح
 اند از این نهی مطلق ای امر حاضر بخواهی ای امر غایب مطلق که مصف علام ای ام ضماع مجروم بلا ام ای ای خواهد زیر اکام

درینجه حکم پریدار دن خاطب کاری را مقصود نیست که آنچه عجی و چیزی غل طلب مذکور شون است خواست
میر کله معنی فرمودن خاطب با مری بر و صادق نیست بلکه هر دو خبرت از طلب فعل چون
قرائیعه بخوان لطف این شال برخانندگی نیست باید و نیست که فعل بر اینها را شاکر عبارت
از بیان عجی بغلی که مقابله و وجود باشد نه آن حال دارد و از خاست که دامینی در شیوه تسبیح
که در کل دشوار زدن همان حلال من جویش کوئی انشا نداشت و با اعتبار کار یکی با کجا داشت مرکده مشود زمانه مستقبل وارد
مقصود این قدر همان انشا نیست و از این مالک ترسیل بگویید الاتر مستقبل این پرورد تبعیض شر و شش غیره
است و همه زمان حلال من جویش به انشا و مستقبل من جویش الحدث المطلوب فعلتیه هندا لاعتبار لا
با الاول شنی بمنظمه ماضی و مضارع و قسمیت معروف و آنرا معلوم نیز گویند زیرا که فاعل معلم
و معروف است ای خلیک مشوب شود بفعال جویانی ای آنهم خلاه بر این مضمون شاید این هر دو حقیقت
اصطلاح خاص مضاف علام است که از غیرش صوح نشده اگر کوئی این تعریف دوری است
نیز کله موافق این تعریف شناختن فعل معروف موقوف است زمان عمل الفاعل ماسندا لای فعل فلان آنکه
کوئی فعل رتفیع فاعل عجی بخواهی ای عجی مصدرا نیست اما فعل صفات لذیز شامل باشند یکی
معنی مصدرا نیز در کنایز را نیز می شود و مرا از فعل درینجا عجی بسطلا حدیست پس دور لازم
نیز پر نحو مقلع اندله شال بخی معروف است که فاعل می است و بعده مثال مضاف معرف است
که فاعل خی رش این اسلوبی بین شال است که فتنی از این و تفاوت اینها فیض شال بخی معروف است که
یا هم این عجی و مثل مضاف معروف که فاعل جمله شد بقول این شال خواهد بود و مجھوں که
پنهان شود عجی مسوب بفاعل جمله اینچی بخوبی بخوبی جمله اینچی باشند بخون لفانم
یخلق و تفسیص انتقامی و مضارع از افعال مسکون مصلاند معرفت بخوبی باز برآورده است که امر نزد
مضف مخصوص این خصوصی نیست غیرش از امر عاضم بخوان عادی مطابقاً از دو من مصالح و دلخواهی
ماضی و مضارع و همچنین صراحت و بخوبی ای ایده ای این را خشندا بابت این خلاف ماقبل عمل دشود
و تمنی و معنی ذکر و مذکوث شاکر مخاطب متكلم و باختلاف بخود فرید خلاص و درینجی با اینها اشناخت

مین کلمه زیرگاران خلاف و بخوب صورت نبند بحث تجاذب مجمل اضافی مجرمه همچنان عکس اینها
غیر عالمی حقیقانی هست. هر چند این صرف ذاتی عبارت از این رایه ای و زدن کفایت قوای اینه نمیتواند این را
در فرد میزان دهد و میزان دشمنی این حمل مقرر کرد و اندیاد میزان کلامات حرفی از حروف
معنی و سلطی بود و نه فاعلی است و عین حلقی و لام سلطی تقدیماً فیاض ترتیب آمده
اگرچه تقدیم حلقی برو سلطی و تقدیم برعکس باعثی از خروج صوت از سیمه جا نیست هنر بود و با
بالعکس باعثی از طلاق همین چون میزان حوار است از تراویست و ترازو پیشین باشد که همه عوز ذات
در این نجیده شوند و خبیده در خجا عبارت است از مطابقت بذوق سوزون فظا و معنی نمیتواند
نمایل بود و این موزون را با عتبای معنی و ترکیبی گوش علف یا گلخان نامه که از موزون به
سطابقت و شمولی داشت زیرا از علف معنی خاصی و دفعه علی اینه افضل با اختیار کردند تا بر
هر کوچه از موزون است صادر آید و لفظ اهل گردی چنینی در هر کس از حروف شفی و سلطی و حلقی است
و شامل است اپسیاری از افعال را لیکن منصوب ای افعال جواز است که افعال قلوب فعال ای ای رعی خلا
آن امثال است و آنها افعالی که اینها لفظ میشود و ای توان گفت همان اعمال و بعضی از
طریق این معرفه ترتیب مروی نمود که این طبقه اندک حرف شفی و سلطی ضعیف است و حلقی تقدیم از اینجا
که در میزان هر دو یاری سکن ناوی شنیدن شکم و تیبل میباشد اندک اینها نمیتوانند که هر دو چنان
و تقدیم ای اندک شایین در میان اگذشتند و تبعی در و بین خیزین گفته اند که بیان سطوس حیث اللطف
موقوف بر بیان این طرقین است بپرسید و سلطی اینکه نداشتن اندک این هر دو و چه تو سطعین نقط
تات بیرون نز ترتیب مرویست مگاهن میکنند چیزی که از این هر دو و چه تو سطعین نقط
ن احصار او را اند احصار از دهنده باز نمیتوان که این شکله اند صعلی است هر چه بعده در دن
هر دو این حرف از این دو اند اینه اند که سایه ای اینکه بپرسید چندین چندین این که سایه ای و خانی بضرر کفر نمود
ملکه برای آنها این میتوانند هر کس که از اینه اند بیش اگذشت میکند همچو اینه اند اینه اند

فهرم و فوایق مخفی نیست آرایی گذاشت این با اختلاف تعریفی از حروف تردید و غیره منور کنایا شن آن دو عمل
اعدادی و مصنف علام از تعریفی شده و قدر داشت که از احکام معرف است که رین تعریف دو اعضا
و ازوی خنده اهل پائیک در متن و درست نهاده است این تعریف خنده اعنی حرف جملی بتواند برای رایافت
مقابل زفا و عینی لام است دلایل این تعریف بحالت بودن حروف بناهی همچنان لام و قوف برآئیست که این حرف
لا اصلی قرار دهد و دو هم اینکه صادر است برازی لا مصرف و بایز زاده جلیب مشکل از برآوردن کمی برخواهد
عینی دیگر تقابل لام است اگرچه جواب از هر دو هفت اراضی مکن بود اول اگر در رایافت مقابله زفا و عینی لام
سو تو فرم حرف معلی نیست بلکه از سیقه حاصل می شود یا اگر دو درین تعریفه شل دو در تغیر اینها و این
است که از ازوی خنده بین اندیشه و آن محل بود و از این اندیشه از مراد از مقابله بالات است زمانی و مقابله ای دان
لایه صرف بین اکثر روابای جلیب لام کلی است این تعاریف از کمی اینجا مکن اینجا باشد برای
عدول نکاریت میکند اگرچه مصنف علام و تعریف حرف جملی کاریست تردد برای بجای داده و برعکس
توم و اصر است یعنی مقابله فاوجینی لام فتح پرورد و بجایش اگر مصنف حال حرف اصلی بیان کرده
است و شک نیست که حرف واحد مقابله ای از اینها می اند و این معنی زار و فس تو و رایا فاده می نشند خلاف
قوع که حروف اصلیه لا عرف قرار داده اند اینجا ادار بینی او حرف تو و رایا است که لایه بینی دز آند خند آن بین
حرف زاده اگر در بعضی کلمات از سمرقاشق رایفته شود نه در بعضی و حکم شان است که بر قابله فایه بینین یا لام
نمیگذند که در فلن و موزون برو و چشم باشد اگر نامه افعال مدل خیر و غرر و زندگی بیعت پس بسط
بر عزیز انتقامی شدند ابتدا این حرف و بعده به فلن نقل و فعل است دفعه و فکل و وزیر و القادر
به تبریز حرف بعمل از اصلی برج نبله با آن بدل شد چنانکه است لپرس قتل بعاف لبر فرن قاتل بغاگویند
وزیر به مر فعل است که این المازن ران فا کمده بدلکه فلن الفاظ از زوار یا بحریت سه گونه بو اول
جزن صلی و آن عمار است از مقابله بیوان بخوبی تحریر ناشی از امثال خود بخصوص صدا و سکون مطلب کن

لله الحمد رب العالمين رب الراقوبي رب الراشدين رب اصحاب المرقد

واحصل بهصول در وارد برداشتن دو موزن صوری را آن عبارت است از تعابی بودن جو سکه کنیه باشد و تحریر کرد با همکر
 بمحضی هر کارهای اگرچه در وصف حوصل و فروایت خالع باشد سوم موزن عرضی و آن عبارت است از قابل بحث همکر
 پس از کارهای تحریر کرد این موزن صوری را آن عرضی و مخالف داشته باشد پس علام صادق امام زین العابدین مصوب هر چند
 بوزن عرضی بر وزن خوبی اند و بوزن صرفی این بوزن خوبی متعارف و ثانی رفعی ایلکر و شالش بخان المعمول پیش
 بخیل و خاسی خوبی پیش است اکابر و مساجد قبوره رسیده بوزن صوری بر وزن شالش پیش است بوزن پیش
 اول زانه علی شانی بزرگ عالم شالش بر فوعلی عوچ زن عرضی هر سه بر وزن مصالح پیش است
 و مقصود بصفت از موارد شرمندی صفت است که اینچنان رایین وزن و وزن در بین زن و هم واقعی است هم واقعی است
 مگر در تضیییکه دران وزن صوری است بر اینکه پیشتر ایسید و جو پیش قدری بر جای این وزن قابل آیند
 حال آنکه وزن صرفی اول متعیل و ثانی نبیل و ثالث متعیل این متعیل است اینچنان عجیب نیست
 پیشیل قرار دیده عال آنکه وزن پیشیل اول متعیل و ثالث متعیل است و متعیل انتشار وزن صوری
 در تضیییکه حصر از ایش در شالش است و اما اگر وزن صرفی معتبر بیشتر است انتشار اوزان بسیار لازمه می شود
 که امتحان میگردد معرفت عال میگردد و معرفت عال میگردد و معرفت عال میگردد و معرفت عال میگردد
 مبنی مقول است و اینکه معنی الخلاف لفقریست اینها بر معرفت و محبوس و این عبارت در سبیله
 لوح یافته می شود بدان نوشت الله قدیلک و قلوبت این جمله بجز ارتباط کلامها به که پیش از
 تعلق نمیباشد افراد ندانند که این کلام جمله کذا است تیاس عقل آن بود که هر یک مالخده
 و مضارع معرفت و محبوس بخت و منفی بجز و مزید شانی بر زنی بر هنر صیغه می آمد صیغه
 را اصل صوغه باشی برداش از کسره و اتمیل باشد متعیش و بخت پیدا کرد این جزء
 بر شالش سقیم کلاغی الف معرفت و اصطلاح ح عبارت است از میان اینکه دران غیرش نیز امکان نیست
 را در شایع ضمیمه کویده از نیای کل و وزن و صیغه اش مرواه است بعینی اند و حروفه را به باز گذاشت
 و سکنات مجهنم معنا هست از زیادت و اصالت اما تغیر حرکت و سکون خود را درین درستی میگیرد و نهاد
 را جمله بر جای این هر سه اعراپ بنامی و لحد است و از اختلاف ترتیب وزن مختلف کند و از اینجا است

که میں لر و دلن فعل و این را بردن عمل گویند موافق عده اقسام ناعل نیر از عال غار و بکر
واحد و تثنیه و مجمع بود و همچنان خاکب بوقت پس از که باعطا قیاس شش سیخ را چند جان طبق تکرار
بضریشش در شهر و سیخ را شنید کی ماهمه در تمثیل پرسیده صیغه ایده سه مشهود
و آن تثنیه خطاب و دبه و صیغه شکرو با فی خاص یعنی هر کیک به بے معنی و اعداینا نکل خواهد داشت
در صرف آن و مفهای دفع برای زاده صیغه آرچه از مشهود سه شکر و چهار مرک و واحد دوست
خاکب و واحد زکر ایضاً با فی خاص آرچه شده مشهود بدون حینه از راضی و مصادر ع
پیشست حال آنکه حصل و هر صیغه آفت که بخصوص بخت و احباب است دنیا ایجاد چو قیس
آنکه چون متکلم است زید بر وی خاکب میباشد بین فی ایام ایشان این از رویت مائل است اما
یکجنبه اخشار است زید را اخترا کر و نه کاست که متکلم سعی چو بجهة باشند فی القیام این باعث پیار
اعتوی رسیده مذکور و مورث بجهل ایشان ایشانه و مشتهیه بودن آن آن مذکور و مورث بایار کتر است
سعی و صیغه ایشان همچنان خیار کرد و لر گئی بجهل ایام ایشان درلن ایشان است و در زمان صیغه واحد
بر و سیخه شش میانی که از زده میگردید چنان که از زده بکرم میباشد بین فی القیام آنهم تصور
لیکن چون فی القیام ایشان میگذرد بجهله سه شکر که ایشان را نیز لکر ایشان طبق بعثت پیار و پیش بآشنا
و دشمنی پیش میگیرد و نیز میگذرد که ایشان را نیز بکرم میگیرد و میگذرد که ایشان را
مشتهیه که افتد و است شرک میگیرد و شرک بجهله میگیرد و درین ایشان که مصادر عبارت بایار کتر غلط
و درین ایشان را نیز میگیرد و درین ایشان را نیز میگیرد و اینکه در این غلطیه یکی و یکی ایشان را فدو و زدن
و تخفیضه لطفی حکومی سبده باش میگزد و داده ایشان را نیز بکرم میگیرد و میگذرد و میگذرد
و این میباشد و ایشان داشت ایشان و ایشان
و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان
و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان
و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان
و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان و ایشان

لند و برای کذا خنان درلن میگذرد و این نیازی نیافریده است و میگذرد و نیافریده

که هر کیک چند صیغه می‌لرزد و در بعضی از نسخه‌ها از آن وسین و در بعضی بالعکس عجیبی از آن صفحه باشد
تیریده شده و معنی هر کیک ظاهرت اثبات فعل ماضی معرفه می‌شود. از نت که خوبیان صرف گذاشت
از تکلیف نجایت و ازان بنا کسب ملائق ترتیب حدوث کلام مقرر کرد و صرف فلان چون بحث این مفروض
قطعه نظر از معلوی کشند و مغروغایب نمایند که در آنی می‌برند و می‌توانند بجهود متفقه برست برقرار نمایند
نمایند بذیر فاعل و متكله قدم کرند می‌باشد که غایب معلوم است و می‌تواند مطلع موجود و معلوم عقده
باشد بزوجوا ماقید چنانکه مطلع ازان است لکه مقدماتی مخاطب نمایند که شرط پیروز و لوز از اینکه خوبیان معرفه
اما خداوند حوزن فرع آنی است که این مطلع بعده است که دوستواران گشته است از صرف فلان بنا به می‌باشد سه کلیت طلاق
لر قطعیم اختیار گردند و اند و ترقی از اذونی علیه و داده و نسبت عجیبی شناسیل: و داده که در بین حربا از تقدیر
هر عکس از آن نزدیک شده باشی است بر عده اطلاع از خلاصه تعلیم تقدیر می‌گذارند این هر چند عکسیں بجز
غایب است و هر چیز را دوستی از این مطلع و داده تقدیر می‌کنند که از این باید و ز حسین از اذون خود
زیادت گزینند و از آنها حروف خطی برای داده از این بروز مطلع از تقدیر گزینند و داده در
محی نیزی نقل فرمودند و می‌دانند که از سبب محمد از شنید و عدت که داشت از این بدو وحی فصل سلط
خواه آگاهی داشتند فیضی از این هر چند عکسی بروز غایب است و سبب از گردان عبارت از نت
حضرت مسامی مثنیه تو قرائیه در مدارک از نت که از نهنجانی است اینی مطلع و مذکور شد و از این
آنی است اینی او حضرت آدم علیه السلام رسید شد: بعد: حضرت خوارج پرسی اینسان بخود آمد و دعا مطلب این
لشانی که از این احوال گزینید و فعل اولی حرکات اربعین را نمی‌آورد آن: اگر نیستند و در این مطلع از مکان
که داده از این ایشان گزینند ایشان همان مطلع می‌باشند که مغروغایب است مطلع می‌باشند و داده ایشان را آن ایشان
مکون گنجی تا اسکون ایشان ایشان را حذف کرده اند و داده می‌گویند و در جمی اعترافی است: این داده
له ایشان غایب ایشان است از اینکه غایب ایشان است و اینکه باقی ایشان است: داده ایشان را می‌گذرانند
له گنجانند که مطلع قیمت ایشان را داده ایشان را مطلع از این قدر می‌گذرانند: و در این مطلع ایشان
است ایشان غیف: ایشان در عذر گزینی سبب ایشان ایشان است: ایشان داده ایشان را فخر می‌فرمایند: ایشان مطلع ایشان
در این مطلع ایشان را مطلع می‌گذرانند: و در این مطلع ایشان را مطلع می‌گذرانند: و در این مطلع ایشان

اگر تر را می‌گذراند اگر باعتبار اصل ساخته و هندسه نسبتاً بعد خود نزدیک است که این بقیه باقیتایها
حال تحریر گویند و جمله خلف الف و علیه ما با هم پسر می‌گذرد اما بالالف دلیل این که در فاده آن وفا افسوس
محکم نیز که الف او امثل سکونش صلی است الف ظلی است
اما اصل اعتماد کرد و آن فیکت نیز نیز همان قیمت این سیمیه برای مکرر خوب است گویی شنیده و زنده
و زنون انسان دارد و زیاد است همچنانه برای نیز انتساب اصل مخاطب اش باعی است که افی قول الشاعر
و اینکه انسان باید بوقت حقیقی - تعلیم علی فقر کار حسنه کند و فعلم طبعی نیز انتساب شکوه ادعا باعیست که افی
قول آن از شعر فیاض دلایل امدادی و بیرونی + پسری و محکم و ذوق کوئی و تحسیص هم برای افت که
چون اصل در زیادت حرف عملت است وزیادت مثل اتفاق و داد و در زنجی مستقبل بود لذت سیم را که
زیر بخیج با او اور از دخواص کردند و داد جمع لازم اطمینان از اینکه با اتصال خسیر می‌شوند فیکت فیکت نیز این
تحمیف از اشتافت اندان و عدم انتساب خود کردند و هندا کلام مذکور فی مخصوص فیکت فیکت نیز این
مشد و فعلمن در عرضی عوض و او دیگر چنین مذاک است و تر عرضی صاف خبر نیز بود همچنان بسب قرب
غیرج بیون جمل کرد فیکت فیکت اگر لی اتفاق نخواهد بکی نیز انتساب جمع ملوف افزوده اند
سوزان انتیک سشن بمحی نوش خاصی اش باعی بیزور باعی است این بخیج غایب با افریش مرتع خود بدمدان
بتوانند بجهات مثلثه بینی فریکس و ضرورتین مثل نجوم شرک کردم لیکن فعل مقتضیه این خود
و منزه نش بهر دوست عاست بخلاف ضرور و مکون که خوش بخون می‌ست و بخیش است حال ضمایع
و ازین ماهه سوی سپردازی دستول نیز اتفاق اتفاقاً مداخله از بروست اند شده چون کلمه ماد
کامی اینیه در اول باطنی معروف در ارادی نقی ماضی معرفت کردند خوماً فیکل ولا فیکل لخ
این ترا نظر تصرف و در عینی نسخه اکثره مایلاً به فرسوده شده بلکه خل ابریشی بمشیرست از
له اوله اینکه این مکانیقاً و محبک + فیک از این گفت نیز این هر دو شعر قویانی است که بعد خبرش بالدوشیه
غیرج که بعد بچون از قزو فاتح نویسنگ می‌باشد از نشسته سکیش می‌پرسند دیگر این امر تو صاحب خوده و قسم بود پس من کاره از اینجا
که این اتفاق من بخی و می‌گذرد اگر دلایل سریان اینیز که نظر تصرفه تعالی دیده بجنین پیکه کلای اقسام
و اتفاقی که داشدن که این اتفاق اتفاقاً دفعاً بالکسر اینکه کار کردن که اتفاق اقسام ۲۰ می‌نماید مرقده -

از دخول لا و آنهم مشروط است بکل ازین سیزراویں که برآن در مانی دیگر لفظها نموده را توانی
 فلا صدق و لاصق او معنی نموده تعالیٰ فلامحه المعتبر کان این معنی فلا فکر رشته و لا هم کیند این
 ذکر تفسیر للعقبتة قال الرئسی و قال الراجح فکان قبول فلا فخر ولا امن کلاغی اینی مخصوصاً عالم
 اما خلعت الشمش و لآخر بعثت الحديث دو قلم در محل و مانحو اللالا بذک اضطر قل شکل سهم در جواب
 قسمی شعر خوب اینجی فی الذی که عذبهم + نالله اذکر بجهود باستقدام و تخفیف برآشده که روح بد
 در داده جواب ششم که به خواهر رسید سه این معنی برستقبل سیزراویں برآشده اینی دو دامه اینی
 مستقبل است در خوش برستقبل عذبتر و لاصقی اینی کان ایکا صرف اینه ایکی گرد و بخوبی شعار
 بدون شروع طذکه به بطور غفت آنده نموده شهر کار هم اون آنارش بنی محبد که رساند که اینی غسله +
 و گرانی فی جایزه لاعتكه - کامی اینی و مکنی لاعتكه دنی و شخص این تغیر اکتفیت فخر خواجه و اینی عکسید
 لک لاما - بعد اذکر بنای ماقعی بجهول جهت مناسب معنی وقت تغیر لحظی نزدیکیها نی
 صاصی مورد است و زدن مصنف و بخطه دیگر حصل چه متندا - بلدا سه مصدر است
 و لکلیس قیچیم بسوی مولیها ای امصنف درجا مطالیح نزدیک بتوسیعی اول آنرا یعنی اول اینی
 معروف راضه ده و ساقبل اخوش سکه کارش پیش از کفر در فعل افع اینی و ضرب او گرای قبل اخوش
 کشیده و نقده اذن ضممه بالشیعی بناهی بجهول کنایه میکند و چون مصنف علام درین طبعی
 در پے جیان حال معروف بجهول شلائق بجهود است چنانکه تشییش برانی لات میکند والاعتراض از این
 خلاف و مشابه از زبانی می آور و در بیان غیر شلائق امتحاب را مشکل کرده است چنانکه میاید پیش از خلاصه
 کردن بجهول خبر نهاده و بجهول نذکور با اختیار تکلفات بعیده چنانکه لغیز شاهزادین کرده و بجهوزی
 کتاب واشبیه نوشته مطلع علامت منساق احمد زاده شوعله شال بخت و تائیخی سشار
 لیک نہیزست که خارث بین جذل شده کرد و بخدر این اکرده ازین خارفه بگش اوزیر که حاشر این بود و باید
 عساکریان خود را علی محمد شیراز و کلام کارید که این بغضنه علیه و لرزان گنجینه اینین اصلیه ما با اینه بجهه ضریف
 درست بسیار ادعا میشود + این سه فیزیع بالضافه در ادب محل عرض + این سه فیزیع نیز در مقدمه قیده

منفی است. فصل بدانگه علامت مضارع چهار حرف زد و اهل فن با اختن مجموعه
اختلاف اش طبع آرد که این گرد و از آن است آنکه دنایی و کوئی
ولایی و آمیری را مکلف جمع کرده و سه ب اختیار کردن مجموعه مذکور از محرومیت دیگر است
گذاشتن صفت حروف مذکوره می تواند شدیدستی آمدنگان حروف مذکوره ای را اول مضارع و
لطفی مخفی نیست. تجلاف مجموعه ای را گز که بمحی کی از آنها صفت حروفی کی تو اندکه در او اولش
جاگیرد یعنی بخواش واقع شود و در آخر و الا القیاس با این لازعای الف در یک صیغه
واحد مثکل همیزی نون در یک میخ مسلکو مع انفرادی اگر پنهانی تعلق داشته باشد مثکل نیز
شائع شده است. تجلاف غایب و خاطیب که این اصطلاح عالم غول و مخلوق از مانعین و محبت از بخطه
حقیقتی متفقی که قوع اتفاقیات قیاسی در قرآن مستعد به نیزه است. بحسبی غیر قدر و دلکش زعیار
در ذات بهمی ثابت کرد و اینها بحث کرده اند اصلی این تعداد حاده شدن کنی تو اندکه اعتماد چنان
تفاوت همیزی بخواش با آن جهات مع انفرادی و مخلوق این بحث مخفی نیست. اگر چه فصل صیغه
مذکوره شنی واحد باشد مثل المثلثی از این این می مسدود گشت باعتبار بحث آنچه انجام گشته ایش ندارد
و یاد رجها و ماد رفعیه و احتیار این ترتیب درین حروف باید و خلاف بود و اش با ترتیب
تصویف صرفی و تجویی از برآسے آنست که ترتیب از اسنے بسوی اعلی باعتبار اعمل و صیغه
عامیل شود یعنی چون الف و نون هر کیمی در یک سبک صیغه داخلی می شود و یاد رجها و تاریق
این الف و نون هر کیمی این ایجاد تقدیم الف به نون تجاوز است که الف بخصوصی و آن
مشکل این جمیع مشور این بخصوصیتی و جمع و واحد مقدم است بر تشبیه و بمع و وابجه تخصیص زائد بودن
حروف مذکوره و تخصیص هر کیمی بخصوصی ایش در مضارع آنست که از جمله حسر و زواره
له و لایران بصیغه بمع و بمع خاص این اندکان زبان و می تو اندک جزء مستعده است که اندکی ای اخیر است
؛ اخلاف بجهود متعدد باش اما قوای این اعظا را بینند می قرار و در اندک است بگویی این اندک است
و تاکی ای این دو قویی می آمد و کاری مضارع است ایست و منیش را داشتی و این اندک است مرقد + +

وعلت کثیر الدوام و سمل از باورند پس یا از آنها بسب آنکه خرجش و سلطان است و فنا
بیز متوسط سیان متکلم و مخاطب باشد زفا کب خاص که دندرون از رفاه و شفایه موثر غایب
از بز ایست که موئیش فرع نمک است و تانیز خوب در بجا میل از داد است چنانکه خواری در این
واو شد پس برینا بست فرع را بفرع دادند و جمع موئیش غایب بر مقدار است و سلطان کو
باویگا زد لآن انکشید طبقار لاله قار و واو از آنها برای مخاطب خاص که دندزیر آنکه خرج داویست
نمایش است بینیان کل مخاطب بنت ایست کلام باشد لیکن چون در مصادر مثل قحل و رعد و برق
عطاف خود کو قحل بخلع سده او مستکره لانعمی آهل شد و از تا بدل کردند پنهان کرد و تجاه و نزد
والق از آنها بست آنکه خریز سجد و نماشیج ماعتیار صدیق صوت که از محل بروان میست آیه
و متکلم نیز رسید کلام باشد برای متکلم و خاص کردند که چون علاست از داروی مصادر نظر کرده
اند و با جنده ای ایف ساکنین توانند بوند از ایست بست قرب خرج بهزد میل کردند چنانکه خبره را
الف بدل میان از دلایل مصنوع علیه رحیم تغیر بالف کرد و باست که ایل فن نیزه لائف گزید
مثل الف و سلو ایف قطب و الایف ایل در اول مصادر متکلم و احمد هزار است و الف ایل مندر بجهات
آن است نادلات کشیده ای ای ایت و سے دلوان ای متکلم بع ای ایل که ای
نیادت حروف خیکره نمایی از ای
و عیشهم بی ای
یقیعه ای
و ای
عیش مرکت ای
عیش عللت در بجا ای
له یعنی پون یار و هنای است تو سلطان که بنا شد دادند پس در هر صینه که از این نای است سعمل و ای ای
شند نکته در این میان بید که دندر و صینه که می است مذکوره مری ای است ۳۰ منه لوز ای ای ای ای ای ای ای ای ای

نامه با حرف علیت دارد و این نزد سماعی مسکن ملیا شمع رن تای اعراب قلع شو او و زند و چون کسره من
نخست خضرم تسلط است بین کثر شنیده میان فان شمع لذاؤن خنیده را کسره و زند فاعلی المسلط المسلط خود چون
جیع اتفاق از ازتر معنی نسبت و اسد و مشبه نشیل است فتح خفیت لذاؤن جیع و انتقام را مفهومه اتفاق از زند
تسویقیل نفعیلی دفعیلی نون تعطیل نفعیلی نفعیلی نفعیلی نفعیلی نفعیلی نفعیلی اتفاق از زند و تضییه
و چیع و آیار و آدم خاطر بخواهد بھی صفا عال و آنها کاریست و همچنانی ظاهر بور الاه بردو
صیفه مسکن و داده همراه بکرد و اعلیش جیع خضرم تسلط باشد و لذاؤن اعلیش زند و لذعلیش زیویل و لذعلیش زید و
درست نیست نفعیلی نفعیلی

لذشت چون علمت مضارع را پنهان دهی و معا قبل اخیر افتخار مضارع محبوش
غفی نگذر که مناسب بکمال نصف آن بود که در خواجه زنگنه با پنهانی گفت اگر بود شاید
که برای اعتماد بر همه ایسیه با پنهانی در خواجه از کرد و بجهش سازی این باره حرکت فخر عین محول
غیر قدر معروف است بینما اگر خود نکلا و کسر و همان از مفتر و دوچیع منافع ایال اخبار را تبیس از قدر حرف
و اینز مدل مازنده مقدہ اتفاق نداد و بینه میگیرد این حرکت بخسته طهیل ال طائل است درینایی که
هر چند احتصار باشد بسته و حق این مثل فاکس و المغارق چه آنچه چون مفرد و چیع واحد بونها چاری
فرق اخبار این بزر خواهد بود و در خواجه این فرق تطبیقی بعینه معروف فجری

حالت اینکه بکمال نصف ای اگر تصرف دکلام او لاکر برسنی باشد تغیری در لفظ اضافه
ند هدی خود کا یعنی میتوانیم ادار حقیقی بجای اصل نادیم که این مضارع نسبت کلی ای اگرچه
غایل است گردن شروط که لام شرط نیست و ای نیست تولید کنند که ایجاد عومن ای
پا اشغال ای
کرد و فاین قول خودوش و سچه بکمال نون بالاشتائی است خود ای
و کسانی که بینه مسلسل ای
از کله تغییرم خواهند داشت و این خنیده شیخ ای باست زیوری ای ای

ان يضرب كل في المفتي وشارة مصبات در ره است لال من كرمه زده اذ حكم طلاق انهم مسندون لبعضهم
 واحكام آنها بنظام تركي تغير ميابندگانی مبني على لوهرا كاد بالارزچه وصوت شاش طلاق شوده من تغيير مصلحة
 مصالح دامتعني تحويل مفعليه بوكه گرداند ومحمي مفعليه تاکيله بليلو گراند زين نتذر عمشيش باش كالاش
 تبرست لآنچه عرضيه شاهدين تقدير شنون قرارداده اخدا من فتحي زد صرفان سمحى سمت مفعلي تاکيد
 چه اگر هذا که در حقیقت است مشهور است که باین اکيدت مفعلي است قبل منعده به عذر لایختری في الکافی
 بليلان گردنی غضلا انعلکو پنده در تاکيدت فتحي مبني گوزنه لعن علی لایختران اگر هبا تاچ بینه و خوش
 يار عشري في المؤذن و آن زد جيشه مخصوص زياپه و تقول تعاليمه لآن ائم زند بجهة عاصم تر لغوره تعاليم
 ائم علی خوارج با باوله چهاره و سیفه اکرم تخدایش لبني سقبل استه ایمیزه اکیده والا تحدیده و قول تعالی لآن
 اکلم فیهم ایم ایامن بیرت علیه ایها اعین حقی روحیه ایها امویه و فرش بازی ایها اقصی را ایشانی ایی درست
 فتحي شده ایهاره قوله تعالی ایهاره متنه ایهاره
 خارج و خصوص علیه ایهاره
 ایشان علیه ایهاره
 مسکنه مفعلي تاکيدت پنهان طلب ره عاليه و خوارج تعاليم فتحي ایهاره بیرون بیرون ایهاره عذر لایختران خلا فنا
 مازن المسئلیه و این عصوفه تاکيدت ایهاره هدایه ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره
 اکيده ایهاره
 خدا جهتو و افراد عاليه ایهاره
 دهد همان خواه صديق شدند لایه ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره
 قایل انصافی تاکيدت ایهاره
 فخر از اندیمه ایهاره
 ده خمل ایهاره
 یعنی خسوسه بدل از اعلامه فروکه عالمه ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره ایهاره

ازون آنچه مرئی غایب حاضر سلامت اینکو تغییل نمی‌نماید این تغییل آن نفعی نداشته باشد و این تغییل آن تغییل نمایند این تغییل آن تغییل نمایند این تغییل معرف و مجهول اول بجزگاه شانه و ظانی بضم او و فتح عین فاء که در گاهی است این راجحه برهم سازند و از این قرار داشته باشد فلن بنمل لتعیین بذکر مکانی و مکاره لذا مضرع را معنی صافه منفی گردانند و صنی به نفعی سجد کردند و شاخه مذکور درین پایان تقدیر عبارت مثل سایر ساختهای اندیشه و کلمه زیر به این اصل خودست و فراگوید امثالش ابودالف راسیم بدل کردند تجده بالفتح بمعنی جود و معنی ذاته اشکار نمودند و چون ماضی تختی ای وقوع باشدند انشیش ایجاد نمایند اما حجر لتعیین بالقسم بینه فقط خبر است و اینجا این متسابقه ممعنی اشکار چنانکه معنی شارصین فسیده امامه و انتهایی حجر لامی است کلمه افتد و شجر الارک معنی اضافه هام بپرسی خاص که معنی تغییر است و در اخراجها صیغه که این در این نصیب میکند پنهانگذشت جزم کند معنی حاکم نماید اگر آخوند که حروف ملت نبود و گل اوش حرف ملت بود بیفکند چنانچه در فیلم امثالش بیرونیکونیا و امثالش بیخواضمه او پو و چون بله از داخل بله او را بسب استثنای ضممه اگر کردند و عمل بله مقابله کرده بود پس و او را که فرع حرکت است نیز بر افکند و تجھین است حال این بزم و این بخش که اصل حاکم این بزم و لکم بخشی بود و فون اعماقی را ببیند اذون که قائم مقام ضمیر است چون حمش که ضمیر است به داخل بزم ساقط از دیده بود قائم مقام امشی بطریق اولی ساقط شود بخواهد که تغییل با ای ای آخر تصریفی را مستوفی خود نمایند این اعلیعین این امشی بخوبی آنجا که گویند کلمه خرم مکنند بسب شایسته و لفظ منی باش شرط که حصل است در بروجی خانه معنی پس از کان ماضی حال این بسی است قبل میگردند این چیزی لع نهانی این بسی است قبل گرداند این پس از کان هشاده و خنی می آرد که چیز بعلم فعل فرع باشد مثل شهر و لاد و پرس من این این ستر خرم این این مفصل نام و فون بالیاره پس عجیب است این فرع را مجهول برقرار است شعری کانه و آین ایک گوی فرع نمایند بفتحی است این تفاکر و بتوش در تفاکر و شرایر است و لایلی گویی بفتحی از عربان نمایند این صیغه از کانه اند و از است قوله که الم ارشح فی قرابة چون اون ثبتله بمعنی اون مشد و هر اخر مضارع بالام تاکید مفتون در هادل این مطلع

در راهی نون اعلیٰ تا هر چهار شد خذت کنی زیرا کنون اعلیٰ قائم مقام اعزام است و در غیر این
و چون آخر مصالع بسب شدت اتصال با نون تقدیم حکم و سطیح کرد و دعا است اعلیٰ قائم مقام است
در این گنجایش خانم و بیرون از مصالع سه نون در نکله و اخلاق اند نیاید و نیزه و مرشد پیش از این الف ناچل
و فرد و از نزدیک گولی از مصالع سه نون در نکوه بکش چهار نون در نیزه و مرشد پیش از این الف ناچل
سه نون از نزدیک است و در نکوه و نیزه هر سه زانه استند و در این نعمت اگرچه هر سه زانه
آنکه بیش از عرض پیش نون اعلیٰ نظایر است گواه صلیست که در همه تصریفها باید شیوه خاصی نداش
شیوه خاصی نداش نون اعلیٰ نقطه اتصال نون تقدیم کفا است میکند و اندور اما ترین و غیره بیز
حدف شود و در این اهم و خوب از خیبت است که نون تقدیم و مصالع هشت ترا لام کنید باشد اگر ویند لام نماید
خصوصی سه کاره حلال است و نون تقدیم خصوصی اما همه تصریفها برای این کاره بگذرانند که در آن
لذب نهان شدیل مصالع تن این همین لذب مکاره جو اینکه کولا و مفید و معنی بورکی گشید و هم حالتی بجهاب
محبره کاری است اینجا که در قول تعالیٰ و آنکه بیکیانی بکش تضریفها و جمع ترک فراموش با خسر ای اکه قله
آن مضموم است نجوم نظریه انتصاف احترام است از اینکه این باشند مفتح باشد به آن داد
خود مضموم شود نموده و نون در حمل این رون پفع را بروآماده و بکش کنید و باشد هم است مضمون نظریه
پیش میشو و ویا میش احاطه را که ما قبیلش مکسور استیگی نهود نظریه احترام است از این است
که ما باشند مفتح بورچه خودش بکشند و اینکه باشد صفر میو و با اینه نمیتواند مفتح بود این
و اونجی و اینکه میش اینها بجهاب خال است اداره اصلی این اونجی غیر از مضموم نهایا که این
خیر کسکو بخود اگر گزند و این این اینه بحیمه بسب جماع ساکنینه فش کرده احمد این این ساسنین و
ضاییش غیره جائز است جوانش که بجهاب ساکنینه و نوع ای است علی صده و آن این ایست علی غیر صده
که جائز است علی صده عبارت است از این که این این غیره و عینه کیم بکش و زدنی علیم ترین قایم
جهدت بکشند جماع ساکنینه همچو خوده صدیع است زد که نون تقدیم حقیقته ساکنینه جدا کانه است از نون بسیار
خدان و خود خدم ز دهد تجلیع ساکنینه ای ای که بجهاب ساکنینه کلی اینست طلاق اتفاقی بیدار و بود و ختمه کسر و پیش

بیان یک و این همچنان یک علاوه ای که بقایان تغییراتی نداشت بلکه لیکه مثاباً تغییراتی نداشت

المهنت والذار بمثابة مهنة يار بدل بستان وانسوة لذافي بصال للجهري كابني نصل قبده شابش وروح
مع فالخربي بطل فقر و آخرها و كابني براهم فاعل سبب شابش و بيسبيل نور عال الشاجر مع
آفافا كلمن ااخروا الشسودا كلذفي لاهني و در تعليق الفهرانه شسح تسييل الغواص سطوار سسته جائزه
كوحلاش قابع آما بوده باشد هزه والفت المازحفه كرده هر دفعون ريا بهم دغامه دندجنه اکدر لكتنا
پهواشد رانی پس برين تقدیر استاده شود مشارع موئحد بل اکلیدون خدیجه
معرفت یا مجھول کیمیکن نیفیون تقطیعن تقطیعن لتفویون لتفویون کا قیکن دغیشان و لانے
خواهیون کابی فی بخل مشارع در الید بعن ضع گردنا هی غیش سانست غایل شد و در لغدا
عوالمکند اذا ما ختن حركت یا حرفا علت در عرض صوری و خلف اون اعرافی جا یکه باشد
کلایفیت کلایفیت کاب معرفت و مجھول اول یکه کات کلش ععن از غایب که دغکن و چیزه ایکن
ایعینه اذله بخوبه کاره اند و میخوشت شامل خواه بود خاکیه متکلرا مسند خواه مسند خواه منی
ایرانی مشارع سانت تصریش نظر بطور مشارع بحسب عادت ایل فرن سانسته اینی از غایب
اما متکلرا لذرا هشق بدیگردم بالا مرغ زغاکه لامقدم کرده معاشر محوا ای بعد غایب که دل صبا بش
اوکه و اینی بی قریه بخواسته که هرچی هنف تقدیم غایب خاکیه سنت که ایشی علی المقطعن
در میلی هی ایل خبله و متفیل بدور یکه در مشارع داشتی از هنف واوچه عطا ی خسیر و شرکه آنها
وزیارت المحت در بین ایل دنیا ملن اون خفیده در تشنیه و بعیون شرکت اقبال هر کیه حرکت
خوشی دهن از شال همکیه لازمی هعرف و مجھول اون ثقیل و خفیه هم کلها بخود ایمه بر قای طبله بل
قبیل لائسته مکسور ایل ایست از قول سلیمان مفتح عی خاند کلذفی المعنی که اذله مرغ خوانده کی
لقطه مشارع بخل المکند چنانکه داشت توکد آن لام من خواهد بطری ایست ای مادیک نیای
در اسری کلی لغیر مسوی ایشند و هر فاریه مرسیمه ایست الگوه بطر و دعا ایشند خوی بغير عیاد که مایل بیهکا

له صد و هشتاد و سی سی هزار و سکه تخلف مکانیسته ۱۰۰۰ اور ای ای ای ای ای ای ای ای ای
کلایفیس همروه و ایه مسنه نور خندر قد سنه و اقران ایل ایه بخاره چنانکه نیزه نیزه نیزه نیزه نیزه
بر من فراشدو خوده .

وغير آن خیالی کردست فالم ما ابن شاهزادنی می آورد این لام عجیب و او وفاکش ساخته و دلگذشت
شکر بندخون خود را سپاهیانی والیو شنیدن و بعد از اینکه نیز همچوں کوئی نام در قرار گرفتار نباشد
در زی و کاشتی بفریاده و شعرها و جود بحای عل حذف شود خلاصه این خود شهر غلط است طلب این بقای امری
و دلگذشت گفتن این همچوں نسبت نعییب ، ای لیکنی و کسانی در شرطی برای طبقه فقط قتل چادر داشته و این کاک
در شرطی کافی می آر که کاپسیده در شعر بعده قول فخر به بندوف شود شامل اول قلم تعالی قتل عربادی کی زدن
آن شوایقیو اصلو ة ای لیکنی و امثال آن شعر گفت بخوبی که تیره از این تیرکن نهانی خواهد چار که
این را زدن و آین حذف از ضرورت شعری نیست زیرا که این بحای تپدانستیمه مشتمل که این فی
لغتی و نیز در آخر این کتاب خبر مخدوذه خاتم ذکور است حق آنست که این حذف مخصوص بشعر است

و بمحضی این روزگار زندگانی و طلب فعلی در پیش این لام که کور سیمیره مودت جزوی اخطاب به اعظام از تقدیر
عبدالبصیرین و آنکه کوییین امر مدهن لامر بنو و لفظیان تقدیر برداشته است لامر بقوله تعالی فتنی خواهم کجا و
نمی انصره و بقوله عبدیه السلام لایخدا و اسدنا گفته و بقول شاعر لتفهم آنست که این تیره توقیعی . بکذا
فی منی الی بیت شیخ رضی حدیثه کور را شامل تعلیب حاضر بر غایبی تصور است خطاب پرورد و آیند
و به مردم این سعد لاشادگویی مضر ایع مروقت بلام امر لتفعل لیتفعله لیتفعله لیتفعله لیتفعله
لیتفعله لیتفعله لیتفعله جداس افغان مصنف علام امر حاضر معروف راز امر حاضر مجبول و امر غایب
و تکمیل تمام نهادن خبر و این معروف این مشارع فرموده لامر برای آنست که امر حاضر معروف بمنی است
و ماسوی آن اندی مضر ایع معربی فرق در مضارع و آنها بعنای لام جازم و دلخواهی راجح دزم
بلام از کنته مضارع مجہول بلاد امر لتفعل لیتفعله لیتفعله لیتفعله لیتفعله
لیتفعله لیتفعله لیتفعله و بعض شاعرین صنایعی حاضر مجبول راز این نظریت نیاورده
انقدر این مضر است بعد مرگ از این شاعری بخی وجود است بلکه تنظیر فیکر کلام این خواه شریعه
است که را ان این مضر این ناشد فاما که را این هشتم در مخفی گوید دخول لام جازمه بر تکلم واحد شده

فصل پنجم اشاعت جمیع سوئش ماضی یا پیشینه جاری بودن اهل بیت بعد سکون آن که فرود ریاست
بنی ساخته و اسم برد و گوشت است بنی و مغرب بنی اکنها خود ری بدل آمدند عامل تأثیر
لغظاً پانقدر بر زمینه ایستادند و همچنان و درین حضور هولاء که اهل هنری بر سکون ثانی بر کسر داشت
با وجود یک هنرگذار فاعل و من مفعول ضرب واقع شده و منیش آنکه کراز دایین قوم هنری که کلمه
من است او نهاد آن مفعول ضرب باشد و ظاعل آن ضمیر ستر جمیع بسوی من منیش افراد کلمه
زداییم صراحتاً و معرفت یعنی قبول گفته که اعلیٰ اصطلاحی که بعید است از ترویج و حرکت
از دیگر علل سبب عالی نماد شده اگرچه معرفت منیش اهم مفعول منیش اعراب داده شده است
ز قبول گفته از عاریه چو اس اکه قبول گفته و اعلیٰ بـ و محل یعنی حریف است سعی یعنی لطفی چه کوچه اعراب
دانده میشود از احوال اعراب پر اقبال یکی است که مهداف نهادی می تواند از احتمال احتمال اعلیٰ کی
دانده داده ایشان رفروع و رفع مصلحت این معنی احتمالی سرچشیدن اخواز خود بدل داده ضرورت دارد
و زانیت از این احتمال ایشان بدل که معرفت است با اختلاف عوامل و آنچه حد چه داده جسته ای نمک که جامی و
هر سه اهل بیت ای رفع نسبت به جریمه نمی باشد این اینکه این احتمال اینکه بدل مهداف خوا
حوار است از خوان میگردد اگر اخراج کل لام شود برای اکیه و آری و خوش قسم نموده اول نمودن
نمک که آخر مصرف لام شود همین لامخون صرف و تغییر اکیه نیز نداشته باشد غیره بدل و جمله قدر تغییر
نمکی بر لام خود بجهل های عینی را برای فرق سیان معرفت و نکره سه اندادر اسای فعال نشتمه بپانچاهی
و پرورد اسلام اصلات و قیامت از اعلام میکنند اما این خواهد بود که باشد خوش بیوه خانه تغییر می این تغییر
شکر است تغییر نمکی بر لام اگر جمله عالم سازند تغییر نمک بر جمله خود را تی اندکی این لطفی و چیزی تجیی
دست احمد و برازیم پارس نکن جهت نزول است نکری و شمار نیش که بزرگ آن نیست اگر تغییر احمد برای
نمکی و نکری بر دو باشد پس در جمله تغییر نمکی بر میتوان اداره خالصه طیت نهاده شد برای نیکی نخواهد
بود شوتم تغییر عرض حرف اصلی از اکد ای عرض مضاد ای عرض ای عرض ای عرض خواه بر سرمه پیاره میتوین مقابله
و آن تغییر نمکی بر مثل مصلی ای اغاری عرض خود عرض نون خوش بیوه ای اکثر علامت جمیع است چنانکه داد

در سلطون و چون خوض نهان چیزی بود خو خش نانوین که در دندنیم شوین قم که عرض ف طلاق نیست
الف و او با کار را خرفا نی لایخ شود آن بطلان کلک لایخ شود ایم باشد یا فعل طرف مراد نتوین
در خواجه نوین نیکن مقابلا است که الایخنی و خنی نماند که سکن زردا مل فرن بعنی سرمه مقابل غیر نکن
بمعنی هنی نه بجنی منصرف پناکه منصرف لگنه که ای مکن بعنی منصرف و خیار کن بعنی خیز منصرف ادله ای
من است جو تبری در صحاح می آرد قول النوین فی الاسم ای سکلی ای عرب کم و ای هم خادا
آن منصرف بع ذلک خو لایکن لا مکن کزید و خ و خیز لایکن پرالمیخ ایشی و امکن بع منصرف تم تفضل از
مکن مکانه بیش و غایت نیکن بزک هم تفضل از خیز لایی بخود نداش است خلا فا
لامی حیان کذلکی منصرف نیتو خواهد شد ش به اکه منصرف نه بعینی مشق است از منصرف
بالکسر بمعنی خالص منصرف نیز خال است از مشابت فعلی حرفت باز منصرف بعنی صفت و تغییر
آن منصرف نیز آواری است در کثیر از منصرف بعنی جو عای از مشابت فعلی از انحراف ای جای
المرکات با منصرف بعنی قلب قول جایی به اشارت است بناست میان تئی لخوی و اصطلاحی فرع
در گرمتقی از اتفاق بعنی پر میز کردن که جایی ندهد کسر و تقویت ای بسبیت بست وی با فعل شکل
هر کس بر دوقرع و آن درستقی در عدت پور از علایم گلکند و خل یکی اشتقا قش از منصرد و هم جنایش
بسیار فاعل و غیر امکن و خیز منصرف نیز خواهد ش مگر بی اهیمه خو خصلتی احمدی بعنی گردی و یکسره
و تنوین از جاید و قول کسر و تنوین از بحروف علف شعرت بذریپه تجان مردانی که هر دو را بالات
از خیز منصرف منوع دانند گلاف جو که معنویت کسره نزو شان به تجربت نتوین است و دواده
نتوین شقی همان نتوین نیکن مقابلا است که علامت از منصرف بور چنانکه لذشت نه توینها است
در گرمتقی نتوین چوار و پنج تصمیر غمی از هم عدم از منصرف نیست و مراد از دویمه تعقیبی و خواهند کسره

له الگوی اطلاع نیکی منصرف ندقیل اطلاع عدم بر خاص است بجهاد اما من اطلاع برین مطبق در مقابله اطلاع کوچی خواهیں
اطلاع بطور مجاز سمعی کلک هم خواجه سیانه مطلع فنسته توی ای منصرف بطلان ناطق و آگویی این مطلع مطلع خاص منصرف
است و از منصرف فی اصطلاح لگوچی منصرف و علامه هنن که در بکرسه که نیست که مبنی مطلع ای مطلع فی ای منصرف

دستوری است و آن عام است که بجز وجوب این پردازش متشکل از چهار عنوان تنویر و زدن شعری از دست
بربر و دو به دو کسر و قاعده درست نمی‌انند چنانکه درین بیت بیان کردند که تمام شاعران حضوره را تغییر
و تغییر داده و خصوصیات فرم + از بحث طولانی که درین بیت نخواستند خواهیں نجات مخاطبین + غافل مفاسد عیل خواهی
مخاطبین + چه اگر تنویر بر تهمان دیویس ف و داده و تحسین شد و زدن مذکور درست شود و پایرا از احاطه می‌شود و
بربر و دو از اگر سره بزم مردم خواهد قاعده ایش بقوایی همیشگی گیر مش طلاق در هم و غربه کاره و خیزگان
که در قصيدة طلاق است درست نمی‌انند با افراد بجهد و جوب نحو شعر اینقدر ذکر شهاب از این اتفاق نزدیک کرد +
پس از اینکه باز از این تقدیم شدند + از بحث طولانی بر این نمونه نخواهیم را اگر منون خواهند کرد پس همان درست می‌باشد
شده اما روانی و مذاق است مبتدا که از شخصی اینترل و اچب است از درست خواهد بود که محسن محض

بودنچو سلاسل و اغلا آزاد فرازه که سلاسلی سبب باشد اغلام متون خوانده اند و دنیز سری سیگونه است که مصله ایان را اینکه کمترین دشمنی است فعل اراده حقیقت جایگزین م وجود باشد یا تقدیر باشد فعل اراده مطلق با اکرده باشند مثل بکل بر و دل احمد شفی زریل از رسای اخوه که فلشن ناید که کلی قیصری و مواد از فعل درینجا فعل معدله ای است اینکه مقابله هم و مرتبه آن را نجات فرین مصادر اسام شدن را که نجات هم را ای مصادر داشت که فعل اراده مشتق نمایند و بعضی فعل ابعنی امور کوئند تا شاهنشاهیات اسما را و بعضی از نظام احشتن را بر سی شهوانی نمایند و ممکن است این اصطلاح را تکلف لاملاست ذرا اکثریت ذکور برای مصادر است نه بلکه شفی تا امثله که مذکور ادش از مانند و قدر ذکور برای تعریف مصادر کفا است یکشنبه آن پروردید تعریف ذکور بر تعلیم یعنی دریف میشلا صادق می بیند که آنین و آخرین سیخه ای اخونی ایان شفند عزم دهی که اهم جاذب است نه مصادر و اینکه ایان اشتعان درینجا اشتعان تحقیق سمعه بجهلی والین و آخرین و آخرین اشتعان بجهل است و

سلیمان حکم با تکریز حق خود اصلح آخوند، اگرچه مشرود و تندانی شریعه انصبیده، اگرچه نزدیک دو دشمن است
خوبی و نفعی عین خوبی و نفعی هست. خوبی و نفعی عین خوبی و نفعی هست. پس اگر باید نفعی عین خوبی کی
نیز خوبی و نفعی هست. نهان برتر ترین راه نشستن در گروید چرا منه فوراً و مرد

چون مصنف از تعریف مصدر که نوش مختار بود فارفع شد حالاً تعریف شهود را کمی زیاد کاشت و آنرا
سیگو پرورد و آخوند این دن آیینه ای که مثل قلم معنی کشتن و ضربین زدن و علت حوال مصنف
از تعریف شهود را نداشت که تعریف شهود رانع از داخل خیر بخود و صادق می آمد برخلاف این در قبیه وجیه
معنی گردن و بر لفظ افسوسه معنی خویشتن بخلاف تعریف مصنف که پذیرای اضافه نباید و آنچه بعض
در جوابش تخفف کرد و آنکه آخر خارج شدن از قلم معنی بروز نظرها شد که آنرا شد و بینهایند ماضی یا قیمی باشد
پا آنچه در جیه همیش بقطعاً نباشد اگرچنان تخلی فی غصه نیز ناتمام است حمله این قید نداشت
بر تعریف نکوته بیان معنی آن طبع و دوام مشتق ای لفظ مطلع بعینه مفعول از صور
معنی ساختن از مصدر احتراس است از شنید و جمع و تصنیف که آنها مشتق از واحدی گویند بعد از
هیچ آن باید ای تکلیر او صدت و معنی اینجا دلکم همیات به مردم و مسن نو و لفظ معنی اگرچه به دو
یا چند نکلی و وحدت است لیکن عموم معنی فواز قرینه لفظ اصطلاح نهاده شده بعنوانی و آنچه بعض شارحن
لفظ معنی از برای ای تکلیر بسط کرده اند سلاست عبارت فارسی را تعلم کنم میخواهد مصلحت حصول مدعا
بنویش حاصل که اعفت با بقایی ماده معنی آن ای با وجود باتی داشتن حروف جملی مصدر شنیدن
مصدری مثل صرف از نظر که مشتعل است به عنوان صادر از حروف جملی مصدر معنیش که برای
کردن است و بر بیانات جدیده معنی زیارت الف بعدون دکسره صادر و زیادت معنی یعنی قیام
معنی مصدری بفعال و برای فرمی توجیه متشیش از روحیات می آید و لکن شیخ الادانی ذاللعلیة
برن اتفاق ممدوح اینه بجز امار بالکفر والمعین آن درست و محل بضم حاشرلی جمع حل لفظ معنی
نحو است اسلش ملعونی بود و اول یا کرده در میانه و مگلاد غامر کردند و حضرمه اقبال ابریس من است
ثا سره بدل کرد و نگاه به عالم نیز طی سیاست لام کسره دیدند حاصل معنی آن که ساختن مشتق از
جهد نهاده ساختن اوزن اوزن زیرها است از سه بیر کراده بسیمی و معنی آن که عبارت است از قیمت
والان باز نیز نه بجهد اشکلی صوره و معنی در گیر بینی تجیت زائد بدان حادث می گردد و آرین تعریف
بلطفه پر نجیس نگی است زاده هم بعده نهاده غلبه نیز نهاده بمنزله متمصل لفظی این بزرگ شیخ اسره من در این شهر قدر

ست خارشید که در شیعیان باقی ماند باره و معنی شیعی مدنی شیعی لازم است و بین قدر اشتیاق مضارع از اراضی که شیعیان افزای مضارع صورت نهادند و بین آنها معنی اراضی اشتیاق و هم معنی مضارع دارند بودند و نیست که این محتوا المصطف آغاز نمودن تعریف اشتیاق بیرونی کرد و اندان تجدیدین المظفیین متأثراً فی الفظ والمعنى این امر از از مضارع از اراضی متنی شیعی داشته اند ولایت افتخارتی فی الاصطلاح آنکه این تعریف هم شیعی صادق است بفضل شیعی زرگان حجم لفظ مخصوص از مصروف است چنانکه مصنف خود در شرح صوال و رواییش نعی می‌آورد جو ایشان اینکه مراد از لفظ این قول بصف اهم است بجزئیه تفصیل آن بجز اتفاع شیعیه و بجزیه زکر آن در قسم اول بر قدر تسلیم چاپ است که این تعریف بطریق قدماً ایشان که تعریف بالا احتمل چاپ می‌داند خالد و گاهی شیعی لفظی ایکویند که از لفظ ایکر را خوش شده باشد خواهد بود و لفظ مصروف یا شیعی ایکی مصروف یا گیر خواهد بود اگر از کرم و ناایت را زد که و هر یکی از اندانهای شیعی کویند معنده دشای اول هردو مصروف و دشای ثانی ناایت بمعنی ایکند که شیعی مصروف و زکب همیگن گرگ چاپ و دشای عکس آن بمعنی هر یکی که لذای ایست شیوه چاپ و هر یکی کوینی کوینی بخت مصروف است و نوع سوم چاپ ایکه نه مصروف دسته مشتیان ایکی ایک مصروف است ایکی چاپ همیست سیک مصروف و شیعی و آن چاپ بیوسه و بجهد است اول تلاشی بضم اول مسوب است بیوسے خلیه مفتح و فتح خلائی ایک تغیرات نسبت است و پنجمین رایی خامسی هر یک بضم اول مسوب باربعه خمسه کذا فی الماء بروی ایک اصول المصطف و آنچه بفتح افتخاره خلائی مسوب است به ثالث ایک شخصی هم خلائی مسوب است به خاطری که هر یک ایک از آنها سه حرف ایک از خطایست بیکه بین قدر ایک ایک که خلائی بزیده که خودش سه حرف دارد صادری ناید و بعیضی گفت اما اگر خلائی بفتح مسوبی می‌لذش شود حتماً آن به که نکوشتی بسیز حین از حروف چالند ایک مسوب بیوسے خلائی بضم که مینی خلائی شد است نمودند و گمراً بتصیه نهاده تینی باشد بمعنی هر سه حرف که از حروف چیباشد و این هم خودش است زیرا که در نسبت خلائی نزدیک ایک ایک مردی بحسب تخصیص نموده است معنده خاص است بر زیده همارق خلایه بوزیدی که برسد حرف مینی خلائی است

کند و سه حرف اصلی باشد آگرچه راندیش بود و در هم سری باعی نموده و چهار تا صد بود و با
 اینکه باشد راه و خاصیتی که در پیش خواهد بود عالم است از آنکه باز از آنست هم باشد باید آگر پسر
 بدرستی خلاصی و بایعی خراسی بجزراست اشیاء ایضًا لازم می‌آید زیرا که جو عذر سخن شنای خلاصی است
 پس هم سه حرف نسبت و منسوب بایز و تقریباً نیز دو قول مصنف شلائی که در سه حرف اصلی باشد
 طرفهای اشیاء ایضًا لازم می‌آید زیرا که جو عذر سه حرف همان شلائی مظروف است طرفهای زیر قابل اینکه
 فیض البر و مظروف حروف سه گانه بدوں بیانات اجتماعی و حرکات و مکانات است و منسوب
 و طرف با بیانات اجتماعی سعی طرحکاری و مکانات است پس فرقهای است شد و میتواند کاری نیست
 از قبیل نسبت خاصیتی که عالم باشد چنانچه گویند تصدیق کیفیت اول که است منسوب بسوی
 اولان مطلق معناد تصدیق خودش اولان است و چنین درست عکت عالی خاصیت منسوب چاپی مطلق
 این میباشد علی چنانچه خاصیت خاص است منسوب خاصی خلائی مطلق و هر یک آگلی و بایعی خراسی دو
 دفعه است بغيره و تواند که در در حرف اولان نبود چون درین بعثتین بعنی جنس اسب نمیباشد
 و نادره که این اتفاق درین این شال خلاصی بجز است و بجهت این فتح نایابی معرفتگردی برای از نفات
 از این دست و نزد میباشد یعنی خبر روشنی ناشی از فربود نام تخفیه بعنی جهشین کتاب اینی عالم و نام که
 از اینکه از مستتر شد بر بهادری خلیل السلام فرام پسر بیچاره بزرگی داشتم که بر جهشی بیان
 خود بجهاد خلاصی ایضاً از چه معنی خریزه و غارشترت دارد در کتب عتبر کافت ازان اثری پیغمبر
 خسته ازین مشکل ایاعی بخود است لفظیتین و مکمل شان داشت و فتح ایاعی دلائل از که میرزا که ازان
 ازان پنده نسبت به این خلیل پسر بیوسرو اول ازین جست بدین مطلب کرد اند که کوتاه تا مدت
 و فربود پوشاک بر پر که خود را که درین دفعه در بجه لفظیست که روشن مدد و در خست و فتح پوران این پاره
 بجز این که این ایاعی نکره نه المعلم و این شال خراسی بجزراست و در گزینید که درین بایو و حروف
 اصلی زاده ایم پوچیون خیار بجهنی خرم شال خلاصی فرم که ایاعی در در این است این فتح نیز بالکسر فتح
 ایاعی با صطلح بجهو این ایاعی عبارت است از این ایاعی و ناتی ساکن ایند و متر فراز نموده

و سکون باعین شخص کلان جیش شال باعی فرید است و لوان رانی مذکور عجیب نیل به قلم نام فتح خواهد
و سکون عین و کسر و حده و سکون تخلی بینی باطل شال خاسی فرموده که وارانی مذکور است و آنکه
بعض مقصمن بسکون لفظ عین خبیط کرد و اند غلط محشر است زیادی نزدیک است باش سلاسل
زیرا که زیادت و ملامت خود مصدم است اسم پیش از چهار حرف بود چنانی در رثای از یکستا چهار
را لک پیشو اشل خار که در دیگر حرف از این مقول کرد و در دو حرف زاده است و مقل مقول کرد و
سر هر چهار حرف زاده است و مکن متفض از این چهار حرف زاده است و در باعی از یکستا سه حرف زاده شال
از زادت که هر چهار حرف متفض و شال دو حروف متفض حرج و شال سه حرف عبورانی و خاسی از یکستا دوشال
یک حرف عصر فول شال و حرف عطف پیش لری و نوان رانی امده است بهینه سنت قول مصنف و کلام
یعنی و تسبیح العینی اسکی از هفت حرف زاده باشد و لک پیشو این مضمون شدیده ایل دان مظلل شان
بروزان مصلحان بزیریمه و قریمه ایل و زان تخلیلیه بکسریل و شالی و خاسی که شلالی فرموده است
حرف دلخدا شاد است و سایی این سه نقطه کل دیگر هشت حرفی باعنه شی شود کذا فی الارشاف لزومه
در حجر عطفیمه و سنجیون و قرسیون و قسطنطینیه و قریمه لام و اقیره ایل ایلات نسبه هزار آن از هشت
حرف است بجا ایشان که در از هفت حرف ماسی حروف ملامت شیوه صحیح و ایش و نسبت و وحدت
و اعتراف و اند مکبات مذکوره از همین پیش است اپسید اند مصلح رثایی بجهود الکثر برین و زاده
و چهاری برای سوکان نهعل بافع شعل کشتن از صریحی بالکشی حقیقت حکم بردن آمد از فربت نهعلم بهم

ایل مردانه عصی مقصمن مولی ایل مردانه عق شایع حرف هرست اس نزد اهل در قده سله عبوران و عینیه شمعیه و بقیر
شمشه و بهر و وقیع ایل نیزیگی ایل است ایل شده شمر قده ملله بسر یزده ایم فتحیه بے جلد دل بندی
کا جر عطفیه شهای و حدت کی کذلی اتفاقی مهند فولا شمر قده سکه قریبا رام فیریه بست بر کاره فرات و بیه
بیلیاده ایل بیه است کذلی اتفاقی ایل ایوس ایل ایش مرقده شده کذلی الارشاف میکن ایل کاره صاحب خاتون
سلامی شود که تحریم ریایی فرموده بمنه فور اشمر قده شده قریبین شوب بشیر فخریه ایل کسر و مشدید
دون کذلی ایل عصر حوضنطیه شکرده حرف شمر که بخت کاهه درست شوب بیویه قسطنطینیه کریمیش ایاده
و درین بخلاف رشت و بکریز آنده کذلی اتفاقی اتفاقی و قریل ایتم جاور لیست صاحب خاتون و گور ایش قریل
است سه حرف دروز ایل است ایل منه فور اشمر قده ایل ایاده +

مثل مثل کی ز داشتن رفتح مفعلاً: الفتح مثل هسته زنی کردن لمح فعلاً بالکسر و نشد، کم شد که اینها
 نص فعلاً بالضم کو کدره شده لمح فعلاً بفتحتین نجف طبیعته است از ضرب فعل بفتح اول و کسر
 ثانی نجف نتیجه کل خذمه کردن از ضرب فعلاً بفتحتین نجف علیست همراه آمدن از ضرب فعلاً بفتح اول و کسر ثانی
 نکسره ز دیدن از ضرب فعل بکسر اول و فتح ثانی نجف بخوبی کوچک شدن از کسر فعل که بمناسبت اصل همچنان
 شده بینایا دله نمودن از ضرب فعل بافتح نجف را بفتح فعال بالکسر خواهی سراف مگاهشی
 آمدن از ضرب بینی خواهش کردن باهده ساده ز الدلایل الفتاوی مقاله فعال بالکسر خواهی سوال بربرین
 و خواستن از فتح و صعی کوییده اضم پسیدن از فتح نجف است فاعله افتح نجف را به پرپیرکار شدن
 از کسر فعال که بالکسر خود را به دل افتادن از ضرب بفتح نجف باعیانه جستن از ضرب فعل بفتح اول
 و کسری نجف و بینی نشیوند بر قبضه فاعله بزیارت ناجف قطبیه برداشتن بولشی افتح فعال
 بفتحتین نجف و خول در آمدن باز پرپیرکار شده بزیارت انجویه پرپیرکار شد از سعی مفعلاً
 افتح عین نجف و خل دل امدان از ضرب مفعلاً بالکسر نجف زنی کاری باعشن از ضرب مفعلاً افتح عین نجف
 اصله صوره زاله شکن خیز کردن از فتح مقوله بالکسر نجف خود را نمودن زرکن زانی اتفاق و اصحاب
 و الفتاوی مقاله و خیز و عجیب است از اینها شارعه بیداری همصدره از ضرب خبطکاره اند تخلی
 افتح واله معرفه نجف عوی خرد اند از ضرب فعل بالکسر نجف کری باز کردن از ضرب فعلی بالکسر نجف کری
 مژده دادن از ضرب فعل افتح نجفیان حصله بیان را دیانته دریا اد غام یافت را فکر کردن ام
 اضری کلاغی افتح و مصلح می آرد و اعمانه از این دلایل از انتشار
 بیکویی زین لفظ اسره الامر بزرگوارت کرده اند و عکس همراه است که حصل زین از کسر و است که بسب
 است تعالی از وجود متش بار و بافتح بدل کرده اند فعل افتح نجف بالکسر نجف را به بروشدن از
 ضرب فعل افتح نجف که اینها نجف هم اند و بین از ضرب بفتحتین نجف زمان جسمین زیر مداره از ضرب فعالیه
 بافتح و کسر لام و فتح ایسے تعبیه نجف کارهسته ناخشن اغتنم از سعی فاعله افتح و بینهم لام اول نجف قبوله
 لام بینی برگردانه ای اسے و ام کلاغی اصحاب و تدبیر لفاظ همی + مسنه نور المقدم قدوده + + +

تیم بر در ختن از ضریبیں مصده شکلی بود و زن آن تیز استعمال است بلکه ملامه فشری بفضل
بنتا بدت سیمی و دود و زن کشیده است علایق را کرده و مصنف وزن کریمه و قطبیه و قطبیه و نیای پر زیرین
افزوده گردید. از ملامه فشری و کشیده استعمال بآورده بروز مصنف علامه و قطبی استعمال اخراج برده و می تند
این کشیده و زدن مفهول خونهستون یعنی بحیرت از ضریب ازان است قول تعالیٰ یا آن المفتون لکانی القاصوس
و فیفعوله که مکرده شد و سختی از علم ازان است قول تعالیٰ یا آن المفتون لکانی القاصوس
لکانی القاصوس و فیفعوله که میعنی در نوع گفته از ضریب و مفهول لفتح فانجی قبول بدریقت از
سمع و فتح و بیرن وزن مسماعی مذکور و قطبی میعنی انتظار و طلبی میعنی طدار است دو نوع یعنی هر کس دن
و رضوی میعنی و خدری دن و چه یعنی که شد که این دو نوع میعنی برآمدهست و قطبی ایشان فر و ختن دیده شد
و بیت از نویان متصدی که لفظه بیشتر داده که اشتبه شد و لیستم عنین بحکم از این که ملکه با کشیده
از ضریب درین لفظ اتفاق و خطر از نیز آمد که مخصوصاً بایخا ایشان لام است و فیفعوله هنوزی و استمرار عین مضموم
خر چشیده و فیفعوله بالفتح و ختم لام و قشیده داده است بخوبی و بسرعت چشمی تکبر و زن از ضریب ختن نام
که مصنف را اصول خود بخلاف این کتاب نیز بود و لفظ را از ساخته مصده شمار کرده و حجت ثبت
که در آنجا آورده چنانکه از سنبه شیوه است و فیفعوله بالفتح و ختم محدود و خبر خبار خواهش کردن
از علم و فیفعوله بفتح الفاء و العین خود گفته شد که در اصل کمی فونه لفتح دا اول و لوزی ملکه ده دلایی
دو میلاد خام کردند بعده یک پالا لایکنونه و جو با خلف کردند چنانکه ایشان همچنان که همای و هجزان چون تملکه لفتح و ختم
الامر پلاک شدند از ضریب کلام و منع و بیرن دن غیر تملکی بافت دشنه که ایشان لغات السیوطی و مصلح
پیشنهادی و قوی شدند از ضریب و اندی و علم و خصوصیت و بکراپ و الواتیت دغیر آن که مصنف در
اصول خود از اشخاص و نداده نقش کرده و لهمای ای مصده شیوه کسانه و ناکیمی مخصوصاً مصده ایشان
تفعیل لفتح خود را بسیار گشتنی گردید از ضریب خانه دری بدانکه درین وزن اختلاف سنت سیمیویه

له و تقدیر عده زیارت یا هر گاه این کیم است در بعض فیفعوله هنوزی رشته بای آن که مفهومه مفهوم و صور
حسنا و ایهود نهاد از قدر الخطبه و باشد دلخواه بمنه از امره هم زونه شدن ایهود علیه که دلیل از ایهود ده صاحب حاج اخراج
و چه یعنی تدبیح صاحب کتاب اور ده و منشأه اش در قدر ده

و بصر شدن برآشده کارین و تکن صد هزاری خالی بجز درست مفید نبینی تکثیر برآشده قابل و کثیر الاستعمال است اگرچه
بعد قیاس نزدیکه تقدیل است که چون علامت زختری را از حالت پر سعید نگفت کثیر الاستعمال است
پس نزد او آنست که قیاس باشد و یعنی شایع شایعیه اگر و ده اندماز کثرت تقدیل قیاسی بودنش لازم
نمی کردندی و اگرچه و تحسان و تقدیم سروع نشده و نزدیک از کوفیان مقدم باقی میل است بلطف الکافی
شریعه استیل او از خوبی و مصنف علامه ذهبی بصریان اشاره کرده است که در این مقدم بجز در آورده
دلیل کوئی ایشان نداشت اتفاقیه مصنفه در تقدیم این تقدیل است و احوال بحث اتفاق تقدیل تعامل تقدیل
و بعد از وف و حرکات و سکنات کنایی شریعه استیل از خوبی کوید صل تقدیل نظر طرشان قابل بودن بالف
نهی کرده اما این سبب شرک بود در ساخته و تکثیر منوع و نهی بصریان جزو تکمیلهای مقدم
تقدیل میتواند صدیش که به همان تقدیل است خواسته بشه شریعی کوید کوفیان طاری و بشی بر سرمه کوچه
تعابه هر چوک اصل است فائدہ دیگر مقدم برآون تقدیل هر چوک است بفتح آور است اما بکسر شریعه
تقدیم خوبی دیدن از علم و توان معنی بودی اش این تقدیمی رفته بروز اضراب فی الواقع لاصد و بفتح راهیم
نکره و الراج داده این بجهه هری و مصلاحی که ملکه احرفان و هم انتیان این المقادیر صاحب قبول
تجزیه این افسوس نیست بر غفلت از وجود اش ای عجیب است از صاحب قبول موس که تقدیم این مقدم دلگوه
مقدم کامل بصر شدن گردید و بحقیقتی تبیان را انتیل لازم و متعدد نیز آورده و سیکیم کوید تبیان برآمد
سباب ادب است والا کلمه اش مفترض بیهودی ایست قائم مقام مقدم بین مثل غاره که بحالی غارت و
نهایت که بحسب اینها و عطا فاعل مقام عطا تقدیل شود و بضم از این شن تقدیل میکند که بعنان تقدیل
با لکستگی شانده هست آمده دوازدین مقدمه این تقدیل باقی غیر این معنی تقدیل برآیک تقدیل برآیع تساخ
آن تمام تقدیل بخواست تقدیل این تقدیل این تمام و صاحب همین تقدیل اندماز شانده آورده مگرچه این
تبراع عکام کفته و این اعلام این چند دهن دیگر افراد و ده طیار تیغه این تبراع این طلاق این طلاقی تقدیل
تقدیل این تقدیل
فیعیشی این مکسر فارغ شد پر عین که بیو والش مفتخذه و خود ریلی بسیار راه نمودن از نصر صهاری قبول موس گوید